

БОРБА®

B O R B A

PUBLISHED BY THE BULGARIAN NATIONAL FRONT, Inc.

SEPTEMBER 1969

Б О Р Б А

Б О Р Б А

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕН СЪВЕТ НА

БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕН ФРОНТЪ, Инк.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.

P.O.Box 1204 Grand Central Station, New York, N.Y. 10017, U.S.A.

Основател: Д-ръ Иванъ Дочевъ.

Редакторъ: Д-ръ Георги Паприковъ.

Година 18, брой 4.

Книжка петдесет и шеста.

Септемврий 1969.

ВЪЧНА ПАМЕТЪ И ВЪЧНА СЛАВА !

Преди 25 години, на 9 септемврий 1944 година червената болшевишка армия навлезе въ България, окупира страната и противъ волята на народа назначи въ София послушно на Москва правителств отъ комунисти, продали и заложили съвеститъ си въ Кремль. Нѣмайки никаква упора въсредъ народа, за да задържатъ заграбената власт, натрапенитъ управници установиха въ държавата кървавъ тероръ. Години наредъ и до день днешенъ, бичътъ на милиционерътъ е законътъ въ селото и града, капризното желание на комунистическия парвеню определя сдбата на гражданитъ и рѣки отъ кръвъ потекоха, хиляди и хиляди бѣха екзекутирани безъ съдъ и присѣда, неизброимъ брой напълниха затворитъ и концентрационитъ лагери, повечето отъ които оставиха коститъ си тамъ.

Още отъ първия день 9 септемврий 1944 година, българскиятъ народъ отрече комунистическитъ управници-узурпатори, отрече комунистическата идея и система, заклеими комунистическитъ колаборатори и отпочна неравна борба за свобода. Двадесетъ и петъ години и до день днешенъ съпротивата срещу комунизма продължава съ нестихваща сила. Повсемѣстно, по цѣлата страна, въ всички села и градове, една следъ друга никнаха и никнатъ конспиративни групи, борящи се за свалянето на натрапената кървава червена власт. Жертвитъ, които паднаха въ тази борба и които падатъ всѣки день сж неизброими, и никога нѣма да бѣдатъ забравени. Геройството, което прояви нашиятъ народъ написа незаличими страници въ историята на България и увѣковечи името на нашия народъ, като единъ народъ обичашъ свободата и готовъ всичко да пожертвува, за да я възвърне и запази навѣки.

Днесъ, двадесетъ и петъ години отъ поробването на България отъ комунититъ, ние, българскитъ емигранти-националисти дълбоко се покланяме предъ свѣтлата паметъ на героитъ на съпротивата противъ комунизма, паднали за свободата на Родината. До тогава, до когато България има такива синове, тя ще пребѣде и отново ще бѣде свободна и щастлива. До последната минута, до крайната победа ние всички ще бѣдемъ рамо до рамо съ нашия народъ въ борбата съ пълната вѣра за скорошното освобождение. Вѣчна да бѣде паметъта и славата на народнитъ герой!

Д-ръ Иванъ Дочевъ,
Председателъ на Б.Н.Ф.

НЕИМЪННАТА ЗАДАЧА.

/ По случай 25-годишнината от поробването на България /

Не за първи път българската свобода днес е похитена, и не за първи път български изчадия затъгат веригите на собствената си държава и копят гроб на собствения си народ.

От разгулните боляри и велможи, предали Първото Българско Царство на Византия и от ратаите на отоманските паши и аги, вазтържествували с Юдинското дело в Къринското ханче, до днешните опръскани с братска кръв инквизитори в служба на Москва, е превъплотено все едно и също гръхопадение.

Но суетни са усилията на безотечественици да отвърнат българския народ от неговия вековен път на самобитно и свободно национално съществуване. Извикана на живот още в далечна древност, засяднала на Хемус и Пирин и опръгана на две морета, дълговечната българска държава била орисана да устоява на не една само стихия. Жизнената сила на нашия народ, въпреки всичко, не се пречупи, а надживи две вековни робства. Въ сурови борби за самосъхранение, народът ни даде, с слово и меч, безсмъртни приноси в историята на човечеството и неговия прогрес.

Златният век на Симеон Велики и делата на нашите будители станаха горди страници на българската летопись и заветна повеля за потомството. Този завет и тази повеля са и днес залог, че България ще пребъде - равноправна и цялокупна.

Виденията от древно Търново, като символ на българската държавност и историческа мисия, останаха ярки през Третото ни царство. Заедно с спомена за делата, борбите и жертвите в по-ново време и с неупокоените още духове на новите борци-мъченици, които витаят сега по делата ни страна, те ще изведат България от днешната Голгота към ново възкресение.

Непокорната наша прабългарска кръв ще се окаже по-могъща от разните Московски буквари и читанки, с които се селят да убият историческото съзнание и самобитна свободолюбива природа на грядущи поколения. От поточителна кръв, сълзи, стенания и клетви на поробен нашия народ ще лумне един ден пламъкът на новото българско възраждане.

Да крепим вратата, да развихряме волята и да чистим непрестанно пътя към нашето национално възкресение - ето големата и неизменна задача, на която ще продължаваме да служим, без да търсим или чакаме друго възмездие, освен признателността на собствения ни народ.

/ Изв. "Национална България", брой 1-ви година 1952 - редакционна статия /.

д-ръ Димитър Вълчевъ

КЪРВАВИЯТЪ ЧЕТВЪРТЪКЪ

По случай 25-годишнината отъ поробяването на страната ни, възпроизвеждаме тази статия отъ перото на главния редакторъ на първия печатенъ органъ на БНФ, излъзла въ "Национална България" отъ м-ць януари/февруари 1952 год., като съкрулителенъ обвинителенъ актъ и съждевременно историческа присяда надъ кървавата комунистическа тирания и нейнитѣ нечувани национални злодеяния. /Редакцията/

На първи февруари 1945 година, въ леденс-студенъ нощенъ часъ, представителитѣ на конституционната българска държава бѣха избити, съблечени голи, на софийскитѣ гробища. Когато удари полунощ, милиционерскитѣ камионетки, докарали "осъденитѣ" на сѣщия день по заповѣдь на Москва, свѣтѣха зловещо надъ затрупанитѣ вече гробни ями. Тамъ бѣха набързо заринати - още топли и конвулсиращи - тѣлата на единъ български князь, двама негови сѣрегенти, двадесетъ и двама министри и министъръ-председатели, шестдесетъ и петъ народни избраници и още нѣколцина дворцови чиновници...

Така, пъкленото дѣло, замисляно отъ Третия интернационалъ и наченато отъ така наречения "Единенъ фронтъ" у насъ още съ Владейския бунтъ, Септемврийскитѣ мятежи и атенатата въ катедралата Света Недѣля, намѣри 20 години по-късно своя завършекъ отъ ржката на заговорници, сдушени въ узурпаторската властъ на така наречения "Отечественъ фронтъ". Преди и следъ това чудовищно покушение, паднаха презъ онѣзи невзрачни седмици и месеци, звѣрски избити, още и десетки хиляди знайни и незнайни български граждани, останали вѣрни на дълга и клетвата...

Стотицата хиляди жертви, погубени по него време, трѣбваше да умратъ всички подъ знака на коварната парола, подадена отъ Москва: "Смъртъ на фашизма, свобода на народа!" Този лукавъ повикъ, отмѣнилъ навремето всички човѣшки и божествени закони у насъ, имаше да послужи за упойка на народа и за прахъ въ очитѣ на външния свѣтъ. А свѣтътъ, записанъ презъ онова смутно време къмъ края на военната развързка отъ собствени грижи и угрози, малко искаше да знае за тази нечувана българска трагедия. Той се сепна едвамъ следъ като комуниститѣ, сринали веднажъ чрезъ кървави вакханалии и масови концентрационни лагери устоитѣ на конституционна България, вече лесно можата да се справятъ и съ онѣзи кжсогледни "демократи", които имъ бѣха послужили за прикритие и кредитираха, съ участието си въ така наречената "народна властъ", безподобнитѣ издѣвателста и братоубийства въ страната ни...

Народътъ обаче, потресенъ отъ кървавитѣ изстѣпления и отзовалъ се тутакжъ въ черно робство, закжта дълбоко въ душата си спомена за това национално покушение, като поличба за похитената му свобода и зашепна страхопочитателно за "Кървавия четвъртъкъ". Затова на този день, наедно съ зачерненитѣ вдовици и сираци на избититѣ, правятъ поменъ милиони българи и българки отъ градове и села, съ новъ оброкъ въ борбата за свобода и човѣшки правдини...

- Къде, кога и съ какво - пита се днесъ народътъ ни - бѣ се провинила България въ фашизъмъ? Ако това понятие означава отрицание на демокрацията, къде тя е била отречена и потъпкана по-жестоко и безогледно, въ ^{отколкото} деспотичната днешна "народна република"? Ако ли "фашизъмъ" е равнозначенъ съ тирания, кога управлението специално на царъ Бориса е било тиранично? Дали когато се помилваха и амнистироваха дори най-тежко провинени конспиратори и атентатори срещу законоустановения редъ, или пъкъ, когато снизходително се търпѣше дирижираната отъ Москва заговорническа дейность на "отечественофронтовци"? Нима трѣбваше властта да остане съсъ скръстени ръце и предъ въоръженитѣ пристъпи на партизанскитѣ банди или да раздава още и ордени за тѣхнитѣ палежи, грабежи и подли убийства, та да заслужи легитимация за "демократичность"?!

Ако ли фашизъмътъ се отождествява съ шовинизъмъ и завоевателни ламтежи, кога и чрезъ какво България се уличи въ такива грѣхове? Дали съ това, че не пукна нито една българска пушка презъ войната и че, въпрѣки всичко, останахме докрай неутрални къмъ Съветска Русия? Или пъкъ чрезъ това, че следъ приключени вече военни действия, изпратихме войската си въ заветни български земи, да вземе миротворно подъ закрила освободени отъ чуждо иго родни братя? Ако това е било нѣкакъв "буржуазенъ национализъмъ" или дори "великобългарски шовинизъмъ", защо тогава днешното ни комунистическо правителство, откакъ Тито загуби благоволенieto на Москва, не престава да повдига въпросъ за съдбата на българитѣ въ Македония и да напомня при всѣки случай за етническата принадлежностъ на тази света българска земя? Или онова, за което на София е позволено днесъ да претендира по волята и въ услуга на Москва, става смъртенъ грѣхъ, щомъ се е искало, въ името на една елементарна международна правда, за самата България?!

х

Маската "смъртъ на фашизма", подъ знака на която бѣха сринати устоитѣ на нашата суверенна държава, като бѣ погубена и националната кърма на цѣло едно поколѣние, е проче днесъ вече смъкната. Трѣбваше дори единъ Никола Петковъ да бѣде обявенъ за "фашистъ", "народенъ врагъ" и "чуждо ордие" и да увисне на бесилка, та да се стресне свѣтовната съвестъ и едвамъ тогава да прозре истината: че масовитѣ убийства въ България, проведени въ онова тъмно време, нѣмаха въ същностъ нищо общо съ нѣкакъв "български фашизъмъ", а целѣха, чисто и просто, да срутятъ бентоветѣ срещу болшевирирането на страната ни и установяване на руското господство у насъ, унищожавайки всичко и всички, които можеха да му се противопоставятъ...

Поклонъ предъ жертвитѣ на Кървавия четвъртъкъ! Отъ незаличимия споменъ за това национално покушение и отъ пролѣтната кръвъ на десеткитѣ хиляди мъченически загинали родолюбци ще възкрѣстне единъ денъ Национална България - възродена и съсъ страшна сила - за да гъздаде всѣкому споредъ заслугата...

Д-ръ Георги Паприковъ

Свободата, индивидуална или колективна, изразяваща правото на единъ народъ, както и на отдѣлния човѣкъ да бѣде господарь на своитѣ сѣдбини, да има свой домъ и своя държава, е най-свидното и ценно достояние. Само индивидъ, съ дълбоко и пламенно самосъзнание, съ горда представа за собствената си личностъ, съ чувство на чѣсть и до тоинство, съ твърда воля за жинотъ, може да върви победоносно подъ знамето на свободата. Народъ, дори малкъ по физическа мощъ, става голѣмъ и могъщъ по духъ, когато е решилъ да кове самъ собствената си сѣдба.

Често историята изправя народитѣ предъ върховни напрежения и изпитания. Тѣ върхлитатъ, както върху малки, така и върху голѣми по численостъ народи. Горко на онзи народъ, който не е подготвенъ да ги посрещне, не е дозрѣлъ за историческия моментъ, да вземе решение на животъ и смъртъ. Историята се твори отъ народи съ голѣми духовни сили за подвигъ, съ дълбоко внедренъ въ душата идеалъ. Никоя свобода не се добива чрезъ подаение и милостъ!

Българскиятъ народъ изгражда, за да бѣде свободенъ и независимъ, твърде рано своето царство. Цѣлата негова история е непрекъсната върволица отъ страдания и борби за утвърждаване на държавата си. Съ собствената си кръвъ той е записалъ най-взвишенитѣ и най-трагични страници отъ своя животъ, тамъ той се показва мъченикъ и герой на свободата. Ако въ душата на българина не е грѣяла презъ вѣковетѣ идеята за свобода, земята му отдавна би се превърнала на пепелище и отъ него не би останало и поменъ.

Животътъ на нашиятъ народъ е буренъ и тежкъ, сѣдбата не е обсипвала пътя му съ рози! Той посреща изпитанията като неизбежностъ, дори като необходимостъ, но не съ покорностъ и примирение. Той призовава светлитѣ спомени отъ историческото ни минало и отъ тамъ черпи смѣлостъ и бодростъ. Той знае, че ницие съществуване не е обезпечено навѣки, че страданията не сѣ вѣчни, че свободата не се добива безъ жертви. Твърдо е убеденъ, че никога нѣма за загине, даже когато и ножа на насилието прободѣ гърдитѣ му.

Духовното съкровище на българския народъ не може никоя хищна ръка да отнеме и то расте съ годинитѣ постоянно, като дава духъ и смисълъ въ борбата му за свобода. Хиляди подвизи по Балкана, прекрасни деяния противъ поробителитѣ, рѣки отъ кръвъ, безчетни страдания – това е проломътъ, който отваря пътя за свободата. Тѣзи изпитания иматъ дълбокъ нравственъ смисълъ: пречиствайки го отъ наслоената случайно утайка, споявайки всички негови морални сили, тѣ оставятъ въ него само вечно ценното – волята му за свободенъ животъ.

Българскиятъ народъ знае, че всички жертви не оставатъ безвъзмездни. Вѣрата въ тържеството на свободата, окриляла падналитѣ въ борбата, може да се покрие съ праха на забвението, но тя се таи въ недрата на народната душа, за да бликне, когато удари уречения часъ. Съ тази вѣра се ражда вдъхновението и твърдото решение за борба, които водятъ къмъ победата.

КАМЪ ЗАГИНА СТАРАТА БЪЛГАРСКА ВОЙСКА

Майоръ г.щ. д-ръ Ив.М.БАНКОВСКИ

- Главенъ секретаръ на Съюза на българското воинство въ изгнание
- Редакторъ на списание "Български воинъ"

Тъзи редове ги пиша по покана на редакцията на списание "БОРБА" по случай 25 годишнината отъ злокобната за Родната дата 9-ти септември 1944 година.

По време на капитулацията (9.9.1944 г.) България имаше на бойна нога въ пълна мобилизация 13 пехотни дивизии (5 въ I.бълг.корпусъ въ Сърбия, 2 въ Моравско числящи се къмъ Македонската V.армия, 3 въвъ II.бълг.корпусъ въ югоизт. Македония и Бълморска Тракия и 3 на прикривающия фронтъ на българо-турската граница). Освенъ това тя разполагаше съ още 7 пехотни дивизии въ мирновремененъ съставъ (5 въ старитъ предѣли на Царството и 2 въ Македония) и имаше обученъ резервъ за още 10 пехотни дивизии. Така че общо България разполагаше по това време съ 30 пехотни дивизии, плюсъ 2 бронирани и 2 конни (преносими) бригади. Това бѣ една войска, която можеше не само съвсемъ леко да се справи съ малката превратаджийска група на 9.9.44 г., но и да води дълги военни действия съ нахлуващъ неприятелъ било отъ северъ или югъ, като използва за отбрана естественитъ прегради: Дунава, Стара планина и Родопитъ.

Офицерскиятъ корпусъ се състоеше отъ около 4,500 отлично обучени и културни действащи офицери и отъ около 7-8,000 запасни такива. Между действащитъ офицери нѣмаше никакви комунисти, което ясно пролича следъ преврата, освенъ 6-7 души (капитанитъ Димитъръ Поповъ, Петъръ Илиевъ, Димитъръ Томовъ, Сурдуловъ и още 2-3 други) и нѣколко души "звезнари" (капитанитъ Герговъ, Марко Ивановъ и още още нѣколко други). На чело на армията обаче като воененъ министъръ бѣ поставенъ една седмица преди преврата съветския агентъ, предателя генералъ Иванъ Мариновъ.

София по това време бѣ полуразрушена отъ англо-американскитъ бомбардировки и въ голѣмата си частъ евакуирана. Софийскитъ военни части се намираха по селата въ близката околностъ на града, а главното командване и правителството - въ лѣтовницето Боровецъ край Самоковъ на около 70 км. отъ София.

По същото време комунистическата партия имаше къмъ десетина хиляди члена, отъ които къмъ 1,400-1,500 партизани (споредъ официалнитъ изказвания на Георги Димитровъ презъ 1945 г. и споредъ писанията на руския вестникъ "Большевикъ" България е имала до запечване на войната къмъ 8,000 члена на комунистическата партия, а на края ѝ - 14,000).

Презъ лѣтото 1944 г. българското правителство се бѣ опитало да сключи сепаративенъ миръ съ Америка и Англия, като бѣ пратило председателя на Народното събрание Стойко Момановъ въ Кайро да води преговори, но тѣ нѣмаша никакъвъ успѣхъ, защото на конференцията въ Техеранъ България бѣ вече обещана на Сталинъ отъ Рузвелтъ и Чърчилъ. Тези неуспѣхъ главно, принуди правителството на Багряновъ да подаде оставка и на 2.септември 44. да се състави кабинета Муравиевъ отъ най-изтъкнатитъ водачи на земеделската и демократическата партии (Гичевъ, В.Димовъ, Мушановъ, Буровъ, Гиргиновъ и др.). Този вече трѣрде много популяренъ кабинетъ представляваше голѣма опасностъ за съветскитъ аспирации на Балкана, затова и Кремльъ заповѣда на агентитъ си въ София да направятъ преврата на 9.9.44 г., като единъ денъ преди него съвсемъ неочаквано объяви война на България съ главна идея да може този превратъ да успѣе (По официалнитъ изказвания на Георги Димитровъ презъ 1945 г. този превратъ никога не би успѣлъ безъ "братската подкрепа" на съветската армия).

Този превратъ се наложи още и за това, че правителството на Багряновъ още въ последнитѣ си дни бѣ дало заповѣдь на I.бълг.корпусъ да се оттегли отъ Сърбия и Меравско. Тѣзи 7 дивизии представяха едно голѣма опасностъ за руското нахлуване въ България, особено пъкъ ако тѣ се пратеха на Дунава и ако се прибавѣха къмъ тѣхъ и тѣзи отъ Вардарска и Егейска Македония, отъ Бѣломорска Тракия и отъ старитѣ предѣли на Царството.

За успѣха на преврата главна причина бѣха предателя воененъ министъръ генералъ Мариновъ и столичния полковнически комендантъ Богдановъ. Последниятъ, споредъ предварителния планъ, бѣ вдигналъ презъ нощта на 8/9.септемврий полицейскитѣ постове отъ всички важни и предвидени за заемане мѣста отъ превратаджитѣ. Последнитѣ бѣха подпомогнати и съ нѣколко танка^{отъ} командири на бронираната бригада полковникъ Геновъ, минаващъ до тогава за голѣмъ монархистъ и галено дете на Двореца.

За България може би не бѣ съвсемъ невъзможно да се спаси отъ комунизирание, ако имаше едно по-смѣло правителство, което да не върва на великодушие и защита отъ страна на Англия и Америка (закоето изглежда бѣха главно виновни демократическитѣ министри въ кабинета Муравиевъ). Но тази вина се простира може би повече и върху предното правителство (Багряновъ), което трѣбваше да има предвидъ какво очаква България следъ неуспѣха на мисията на Момановъ въ Каиро и особено следъ румѣнската капитулация на 24.8.1944 г.

Офицеритѣ и особено по-младитѣ, видѣха добре откъде иде опасността за Родината и затова често предлагаха на началствата си да се изиска отъ правителството пълно мобилизиране и струване на цѣлата наша войска въ северна България за отбрана на Дунава. Ако това бѣ направено още въ края на августъ или въ началото на септемврий, твърде вѣроятно бѣ руситѣ въобщо да не мислеха Дунава и да не ни обявеха война, защото за тѣхъ много по-важно бѣ да стигнатъ колкото се може по-скоро Берлинъ и да заематъ само колкото се може по-голѣма територия отъ Германия, отколкото да откриватъ новъ фронтъ въ България, която за тѣхъ бѣ отъ второстепенно значение. Ако тѣ срещѣха на Дунава 30 добре въоръжени и добре тренирани български дивизии, едва ли биха губили ценно време за борба съ тѣхъ, особено пъкъ като се има предвидъ много сериознитѣ отъ военно гледище терени естествени прегради: Дунава, Стара планина и Родопитѣ, на които българската войска можеше да даде дори до нѣколко месеца здрава съпротива чрезъ постепенно оттегляне. Една такава съпротива можеше да повлияе, особено на Чърчилъ, който бѣ върлъ противникъ на разширяване съветското влияние на Балканитѣ, и тогава България твърде вѣроятно бѣ да можеше да се спаси отъ болшевиризание, както това стана съ Финландия, или поне можеше да бъде раздѣлена на зони като Германия и Австрия. Това обаче не стана и рускитѣ "освободители" на 8.септемврий започнаха да преминаватъ съвсемъ спокойно българо-румѣнската граница.

Командирътъ на III.българска армия съсъ щабъ въ Варна, достойния и храбъръ генералъ лейтенантъ Христовъ, веднага следъ обявяване на войната отъ съветска страна защита правителството какво да прави. Отговорено му бѣ да не стреля въ никакъвъ случай срещу болшевицитѣ. Съ втора телеграма бѣ защиталъ какъ да посрещне съветската войска, защото когато две войски се срещатъ, тѣ правятъ това или като приятели, или като неприятели. И този пътъ му бѣ отговорено: "Нито едното, нито другото!" и пакъ му се повтори въ никакъвъ случай да не започва военни действия срещу съветскитѣ войски. Но този начинъ бѣха вързани рацетѣ на генералъ Христовъ, а той и не разполагаше съ много военни сили, защото III-та армия бѣ въ мирновремененъ съставъ и прѣсната въ половината отъ северна България. Това използваха съветскитѣ пълчища, нахлуха безъ пушка да пука, разграбиха набързо военнитѣ складове и постепенно се настаниха изъ цѣла България. Малкитѣ български комунистически банди се появиха тогава и развиднеха веднага подъ руското покровителство, като започнаха избиване на офицери и интеллигенцията. Една отъ първитѣ жертви бѣ и самия генералъ Христовъ.

Други млади офицери отъ V.армия, които щабъ се намираше въ Скопие, се бѣха опитали да убедятъ командира на армията генералъ лейтенантъ К.Стояновъ да ликвидира преврата съ армията отъ Македония, да възстанови законното правителство на Муравиевъ и започне борба противъ съветската окупация; но той не притежаваше духа на голѣмъ генералъ, не се реши да предприеме самъ нищо и единъ или два дни следъ преврата бѣ убитъ отъ комунисти на пътъ за инструкции отъ София.

Но все пакъ не може да се хвърля много вина за нерешителността на военачалниците, нито пъкъ дори и на дветъ последни законни правителства, защото България нѣмаше никакви приятелски настроени задъ гърба си народи, както Финландия, а само врагове (гърци и турци). Вѣрно е, че грцката армия бѣ унищожена презъ войната отъ германцитѣ, но тя можеше въ едно съвсемъ кратко време да се възстанови; а Турция презъ цѣлото време на II-та свѣтвна война държеше голѣма мобилизирана армия на българската граница, и тази армия, заедно съ една новоформирана грцка, можеше да удари България отъ югъ (както Румѣния бѣ вече направила подобно нѣщо презъ 1913 г.), въ случай че българската армия бѣ струпана цѣлата на Дунава за спиране на руското настѣпление. Това сяко не бѣ ни най-малко невѣроятнo, като се знае, че Рузвелтѣ много държеше точно да изпълнява задълженията си спрѣмо своя "приятел" Сталинѣ и можеше дори самъ да накара гърцитѣ и турцитѣ да сломятъ една евентуална българска съпротива спрѣмо руситѣ. А гърци и турци едва ли нѣха да се поколебаятъ да изпълнятъ тази за тѣхъ съвсемъ приятна задача, защото тѣ не са нито норвежци, нито шведи, които пъкъ отъ своя страна никога не биха направили подобно нѣщо спрѣмо съседитѣ си - финландци. Та затова не е съвсемъ леко да се хвърля обвинение къмъ този или онзи, особено пъкъ като нѣмаше ни най-малкъ знакъ за гаранции отъ страна на западнитѣ Велики сили. Ако се гледаше тогава съ очитѣ на историята и се мислеше само за далечното бъдеще, по-добре е както стана, защото комунизмътъ рано или късно ще си отиде, а България си остана непокътната; но ако се мислеше за близкото бъдеще и за спасяване и спестяване на народа мѣлитѣ и терора отъ комунистическата окупация, тогава по-добре бѣ да се направеше риска за спасяване страната отъ комунизирание. Въ този случай обаче трѣбваше веднага да се предприематъ бързи, смѣли и настойчиви политически ходове за спечелване симпатията на западнитѣ Велики сили, на които съ всички срдства трѣбваше да се изясни, че българскиятъ народъ се бори само за свободата си, че е приятел на Запада и че иска само западна окупация.

Комуниститѣ следъ 9.9.44 г. изписаха купина томове съ лжи за причинитѣ на преврата (който дори нахално нарекоха "възстание"), за начина по който бѣ направенъ, за нѣкакви тѣхни въображаеми страхотни "военни действия" съ войската, за "сломяване" съпротивата на отдѣлнитѣ гарнизони и т.н. Като особенъ примѣръ отъ тѣзи тѣхни въображаеми "военни действия" сочатъ "борбата" имъ съ Хасковския гарнизонъ (състоящ се отъ 1 пехотенъ полкъ, 1 артилерийски полкъ и 1 шурмово танково артилерийско отдѣление), който гарнизонъ тѣ "сломили" следъ тридневни упорити "боеве". Това значи, че този гарнизонъ отъ нѣколко хиляди бойци съ много ордия и танкове билъ "геройски" "разбитъ" и принуденъ да "капитулира" отъ нѣкакви 20-30 дрипави кокошкари-партизани - невѣроятна фантазия, която може да се сравни само съ тази на нѣкой отъ пациентитѣ на психиатрическата клиника за неизлечимо болни въ село Карлуково край София. А истината по този случай е следната: По нареждане на новия министъръ на войната следъ 9.9.44 г. генералъ Дамянъ Велчевъ, командиритѣ на отдѣлнитѣ гарнизони трѣбваше да се помжчатъ дъ създадатъ добри връзки съ мѣстнитѣ управници на новата власт. За тази цѣль и началникътъ на Хасковския гарнизонъ полковникъ Мариновъ бѣ поканилъ на обѣдъ въвъ военния клубъ новия градски съветъ и нѣкакви партизани. Тѣзи нови "управници" обаче дошли на обѣда съсъ шмайзеритѣ си подъ палтата, които не съблѣкли презъ време на яденето. Следъ държанитѣ речи, тѣ току извадили по даденъ знакъ оръжието си, разгърмили се по домакинитѣ и убили 6 души офицери, между които и полковникъ Мариновъ, и нѣколко подофицери, които били съвсемъ изненадани и неподгетвени за съпротива. Това са направили може би и затуй, защото преди преврата тѣ не бѣха развили почти никаква дейностъ въ този край, когато нѣмаха смѣлостта да убиятъ нито единъ офицеръ или въобще човѣкъ, и затова сега трѣбваше да проявятъ активностъ.

Така българската войска по нареждане на правителството не оказа никаква съпротива на руската окупация, на преврата на 9.9.44 и на терора следъ него. За съпротива на последния бѣ вече късно, защото руската армия бѣ заела цѣла България и подъ нейно покровителство малкитѣ партизантски банди вършеха безчинствата, убийствата и терора.

Новото правителство на т.н. "Отечествен фронт", доминирано от комунистите (със само двама министри - на вътрешните работи и правосъдието), започна първо "почистване" на офицерския кадър, при което в първите дни особено бяха избити без съд много офицери, а после и чрез т.н. "народни съдилища". Въпреки това комунистите имаха голям страх от армията, затова я реорганизираха под съветска диктовка и пратиха да се бие първоначално в Югославия срещу германците, а после и в Унгария. Това им бѣ необходимо за да могат да заздравят властта си.

От друга страна военният министър от кръга "Звено" генерал Д. Велчев и земеделците на Никола Петков, които участваха в отечественофронтовското правителство, скоро разбраха, че ще бъдат изиграни от комунистите, затова започнаха да помагат по големи грижи за войската и главно да спасят офицерите. По тази причина, повечето от т.н. "провинени" офицери бяха прашани на фронта, където за тях бѣ по-сигурно, отколкото в Родината. След капитулацията на Германия на 8.5.45 г. и завръщането на българската войска от Унгария започна нова вълна на терор, при който изчезнаха безследно нови стотици офицери; а много други бяха пратени "за награда" за участието им във войната по разни лагери за робски труд, от където и доста не се завърнаха. Типичен е случаят с капитан Праматаровъ, който като командир на артилерийско отделение бѣ арестуван още с пристигането си от Унгария на Софийската гара и закаран във някаква милиционерска дирекция на площад Славейковъ в центъра на София. Войниците му свалили веднага след това ордията от вагоните и на голяма скорост пристигнали и тѣ на площада, където насочили ордията срещу милиционерското сдание, заградили площада и пратили ултиматумъ на милицията да пусне капитана. Последният наистина бѣ пуснат след дълги преговори, но скоро следъ ^{това} той и всичките му войници бяха дадени под съд и осъдени на тежки присади в т.н. на подбивъ "процесъ на славейчетата" (по името на площада Славейковъ), а капитанът и инициаторите-войници въобще изчезнаха за винаги.

В старата българска войска офицерския корпус бѣ на много високо културно ниво. При новата власт армията бързо се напълни с нови "офицери" - разни неграмотни партизани, криминални излезли от затворите престъпници и бездѣлници, много от които бяха ходили само по няколко години на училище, но които веднага получиха офицерски пагопи с чинове от подпоручикъ до генерал-лейтенантъ. Във Военното училище бяха уредени "курсове" за получаване първо на гимназиални дипломи, а след това и дипломи за завършено висше военно образование от тази неграмотна папачъ, на които се дори вече и с по няколко кила ордени. По този случай навремето се ширеше един много сполучливъ вицъ - че мухите през това лѣто изчезнали, защото били свикани от новата власт на курсове, за да станат пчели.

Много от старите офицери виждаха добре на къде отива работата и искаха да напуснат докато е време войската и поемат някаква друга подходяща работа. Но сега точно обратното на 1944 г., "народната" власт счете това за саботаж и натика по затвори и лагери тѣзи, които бяха подали писма за уволнение. Това сега не се разрешаваше, защото тѣхната нова негодна офицерска маса трѣбваше да се пообучи и да научи нещо по военното дѣло от старите изпитани и подготвени офицери.

Новата власт опита и друго - докара от Русия всички българи, офицери на руска служба, дори и тѣзи, които бяха от български села в Украйна, Бесарабия и южна Русия, заселени там след разните български възстания под турското робство и живѣха в предѣлите на Русия вече от няколко вѣка. Като се изключат политкомисарите, редовните офицери от тѣзи руски българи в сжнност донесоха повече вреда, отколкото полза на новата власт. Има един тишиченъ случай - поручикъ Винаровъ, докаран от Русия и назначен в една софийска артилерийска военна част, при един гуляй, след като щиналъ малко повече, току се обърна към българските си колеги с думите: "Абе какво сте се замъчили и вие да правите социализъм? У васъ е толкова хубаво и имате всичко! Защо ви трѣбва да слизате надолу!?"

През 1945 г. веднага след свършване на войната бѣ направена промѣна в организацията на войската - сведена бѣ в 7 пехотни дивизии, както се искаше от страна на Великите сили. Това обаче ми се струва, че не се изпълни, или пък само временно, и армията по-късно си остана пакъ със старите 10 мирновременни пех. дивизии. По важните постове във войската обаче се поставиха все нови хора, доста от тях докарани от Русия.

Например, за началник на щаба на войската се постави генерал Кинов (един истински добре образован офицер българин, който е бил професор в руската генерал-шабна академия), генерал Михайлов - за инспектор на артилерията, генерал Панчевски - за началник на Софийския гарнизон, генерал Винаров - за командир на IV. армия със седлаше Цхвент и др. Генерал Кинов обаче не можа да се задържи много дълго на своя висок военен пост - той бѣ твърде много офицер и твърде малко комунист, за да се хареса на новата власт. Той бѣ турен в "глуха линия", а по-късно пратен и на лагер.

През 1946 г. станаха т.н. избори за наредни представители, от които се разбира, че не може повече да се разчита на стария офицерски корпус. Тѣзи "избори" бѣха предшествувани от няколко процеса на военни конспирации: "Царь Крумъ" - на полковник Кръстев, "Неутрален офицер" - на генерал Иван Попов и тази на командира на II. армия генерал Станчев. При изборитѣ повечето от офицеритѣ от старата войска гласуваха за опозицията (Н. Петков-Дулчев-Проф. Ш. Стоянов) или пък съ бѣха буметини, което стана ясно на властта от монтажитѣ при тѣзи избори. По тази причина през август 1946 г. в цяла по ред министерски военни заповѣди бѣха уволнени на един път към 3,000 до 3,500 офицери от кариерата. Това се наложи още повече, че комунистѣтѣ въ дветѣ изтекли години след преврата си бѣха вече "изкалчили" свои върни няколко хиляди "офицери" комунисти съ курсове във Военното училище от три месеца до една година. Уволненитѣ офицери веднага след това бѣха питани какво работят и ако не можеха да представят доказателства, че са на каква работа, бѣха веднага изпращани на лагер.

Така армията постепенно бѣ вече напълно обезглавена. Най-близкитѣ сътрудници от "Звено" на генерал Д. Велчев бѣха само парирани: генерал К. Станчев бѣ в затвора; девет генерали-звездари Стойчев, Лѣкарски, Томев и Трендафилов бѣха накарани да минат към комунистѣтѣ, а останалитѣ няколко звездарски генерали и полковници бѣха или уволнени, или пък поставени на незначителни постове. Томев, Лѣкарски и Трендафилов, въпреки че бѣха станали комунисти, не бѣха гледани съ добро око от новитѣ си "приятели", затова и тѣ минаха през лагеритѣ за робски труд за "превъзпитание". Само Стойчев (т.н. "конникъ безъ глава") чрез хитри маневри и лъгавене успѣ да избѣгне лагеритѣ, и до днесъ все още е председател на Спортния съюз и "нареден" представител. За генерал Велчевъ след дѣлаше вече нѣщо въ Родната, затова той бѣ пратен за пълномощен министър въ Швейцария, където през 1947 или 48 г. се обяви за бежанец и не се завърна повече въ Родната.

През 1947 г. започна голямата политическа чистка, жертва на която стана на първо мѣсто земеделския водач Никола Петков (обесен след "сидъ"), по-късно социалиста - достойния политик и българин Кръсть Пастухов (осъден на многогодишен затвор през време на който бѣ убит въ Сливенския затвор) и на почти всички други културни и изтъкнати политически личности от земеделската, демократическата и социалистическата партии, които бѣха постепенно унищожени след дългопрекарани години въ разнитѣ убийствени лагери за робски труд. Тази политическа чистка повлече и такава във войската. Нови групи офицери постепенно бѣха уволнени, веднага след като се намѣриха замѣстници комунисти на тѣсно мѣсто, и въ края на 1947 г. едва ли бѣха останали във войската и няколко стотини от старитѣ царски офицери. Тѣ обаче бѣха все на незначителни длъжности - главно като преподаватели във Военното училище, във Военната академия и Школата за запасни офицери; на разни технически длъжности въ инженернитѣ войски, географския институт и др.; въ разнитѣ набове, кадете вършеха цялата работа под строг контрол на политическитѣ комисари; във Военно-издателския институт, кадете пишеха книги и статии, които се подписваха и издаваха от името на неграмотнитѣ партизански "генерали" и т.н.

По-късно (след 1948 г.) много офицери са били върнати на военна служба съ полу-права и съ нѣкакви есебеди знаци на нагениѣ за да се познаятъ, на които е било възможно да преподават военни предмети на студентитѣ въ университетитѣ, въ гимназитѣ, на работническитѣ комунистически команди, на разнитѣ комунистически парамилитарни организации и др. Това е трагедия само няколко години, през което време всички тѣзи офицери са били гледани съ голямо надеврне. Тѣ все пак са свършили за комунистѣтѣ голяма работа и са допедгетвили комунистическия действащ и запасен офицерски кадър.

По тези прѣстъ начѣтъ въ нѣколко години само след края на Втората свѣтвна война бѣ постепенно ликвидирани офицерския кадър и въобще старата добре подготвена българска войска, и създадена новата комунистическа такава, неслужна на партията, а чрез нея и върно куче на Москва.

ДВАДЕСЕТЪ И ПЕТЪ ГОДИНИ ПОРАЖЕНИЕСТВО .

Тодоръ Жековъ
Майоръ отъ Г.Щ., Мюнхенъ.

Планинскиятъ потокъ тече надолу, обогрянъ отъ слънчевитѣ лъчи, подскачащъ отъ камъкъ на камъкъ, за да стане още по-свежъ и чистъ. Така е и съ историята: тя има нужда отъ време, отъ пераспектива, за да отрази събитията исторически правдоподобно.

Двадесетъ и петъ години изминаха отъ фаталната дата 9 септемврий 1944 година, периодъ голѣмъ за живота на отдѣлния човѣкъ, но незначителенъ за мащабитѣ на историята. Никой не отрича, че презъ тѣзи двадесетъ и петъ години въ България пушатъ повече кумини, като разбира се, трѣбва да се изостави вѣчно повтаряното сравнение съ 1939 година, защото България и несоциалистическа нѣмаше да остане на една мѣсто!

Въпросътъ е другъ: за кого пушагъ тѣзи кумини? Макаръ, че считамъ, че едно поколение небива да бѣде жертвано като роби за добруването на следващитѣ поколения, все пакъ това би имало известно морално оправдание. Истината, обаче, е друга: плодътъ на робския трудъ на българския народъ не отива за разцвѣтяването на България, а се разпилява отъ Корѣя и Виетнамъ, презъ Монголия до Арабския свѣтъ и Куба, за просперитета на свѣтовния социализъмъ и комунизъмъ.

Въ този редъ на мисли си спомнямъ за една вечеръ на 1949 година, когато баща ми ми каза:

"Знаешъ ли, ние сме малъкъ народъ и ако би имало една искра отъ надежда, че съ Съветския Съюзъ българскиятъ народъ би билъ по-добре, то азъ, генералъ Жековъ, кръшелникъ на бунтовника Никола Кавръка, на който, като момче носихъ храна въ шубрацитѣ на Сливненския Балканъ, бихъ казалъ: добре, шомъ е за доброто на народа въ България! Но азъ съмъ убеденъ, че ние ще бѣдемъ жертвувани за свѣтовния комунизъмъ".

Бихъ желалъ да припомня два факта, потвърждението на които може да се намѣри въ архивитѣ на Военно-Историческата Комисия при Българската Академия на Наукитѣ.

Презъ 1915 година германцитѣ имаха намѣрение да заематъ и използватъ мината Перникъ. Главнокомандущиятъ Българскитѣ Войски генералъ Жековъ поставя резолюция на телеграмата: "Сбъркали сж адреса".

"Не" казватъ германцитѣ "не сме сбъркали адреса, ние имаме съгласието на правителството, но трѣбва да се нареди до ротата, която охранява мината". На тази втора интервенция имъ се отговаря:

"Мината остава въ български ръце. При опитъ за заемане ще срещнете въоръжена съпротива".

Есенъта на 1916 година "германофила" генералъ Жековъ телеграфира на ганаралъ Петъръ Ганчевъ въ Шаба на Германското Върховно Командване: "Кажете на Лудендорфъ, че тамъ където се е проливала българска кръвъ, ще се издига българското знаме". Това става по поводъ забраната отъ страна на нѣкои етапни германски началници да се издига българското знаме въ тила на нашата III Армия въ Добруджа.

Всичко това споменавамъ като малък примѣръ за разлика отъ сегашното лубоугодничество и поражение, което продължава вече двадесетъ и петъ години. Сервилността къмъ Москва личи отъ всички области на живота въ днешна България. За нея, може би, ще пишатъ други. Като воененъ по призвание бихъ желалъ да задамъ нѣколко въпроса на днешнитѣ, по благоволенieto на Москва, господари на страната ни:

"Защо за начало на Българската армия навремето не се взе народното Опълчение, което се би заедно съ "първитѣ" ни освободители? Има ли по-народна и по-патриотична войска отъ Опълчението?"

"Зная, че ще ми отговорите, че Опълчението не бѣ социалистическо! Ама нали то отразяваше българския народъ, олицетворение на тогавашнитѣ му стремежи и разбирания?"

"Следъ Освобождението българскиятъ народъ води нѣколко войни за своето обединение, т. е. за прибиране подъ родна стрѣха поробенитѣ ни братя. Има ли по-благородни войни отъ тѣзи и защо се наричатъ тѣ "капиталистически" и "империалистически?"

Нека цитирамъ тукъ комунистическиятъ органъ "Работнически Вестникъ" отъ 19 ноемврий 1915 година, брой 183 въ който не другъ, но "башата, вожда, учителя на българския народъ" Георги Димитровъ нарича също и Освободителната война презъ 1877-1878 година "империалистическа" като пише:

"... Русия, която първоначално искаше създаването на Санъ Стефанската България, после още въ Берлинския Конгресъ, доброволно отстъпи отъ този планъ и срещу други компенсации допусна, щото България да бѣде разкъсана. Но и когато искаше Санъ Стефанска България, Русия изхождаше не отъ желание да създаде една голѣма и силна българска държава на Балканитѣ, а съ твърдото намѣрение да тури ръка на новата българска държава и тъй да се доближи до Цариградъ.

Русия бѣше и е решителенъ врагъ на една силна и независима България. Ако Русия би излѣзла победителка отъ днешното голѣмо кървово състезание участъта на Балканитѣ би била решена: тѣ щѣха да станатъ частъ отъ Руската Империя..."

"Кога въ българската история, нашиятъ народъ е воювалъ на чужда земя, подобно на т. н. "Отечествена война", въ която паднаха надъ 40,000 свидни български чада, не за освобождението на братя-роби, а въ името на нѣколко мѣгляви интернационални цели?"

"Какво търсиха български части въ окупацията на Чехо-Словакия, какво търсятъ български военни кораби въ Срѣдиземно море, какво търсятъ български войски на китайската граница?"

"Никога въ нашата най-нова история управницитѣ не сж тънели въ такъвъ разкошъ подобно на срѣдновѣковни сатрапи, съ вили, автомобили и свити. Никога плодетѣ на робския трудъ на българина не сж билитакъ разхищавани, "безвъзмездно" за различни "братя", чиито физиономии българина никога не е виждалъ. Никого страната не била талкова пълна съ чуждестранни търтеи, които се хранутатъ на гърба на българския народъ.

Ще завърша настоящитѣ редове съ единъ любимъ изразъ на Тодоръ Живковъ: "Ще минатъ много години..."

"Да, ще минатъ много години, но историята ще отбележи, че никога поражението и падението не е било така дълбоко, както презъ изминалитѣ черни двадесетъ и петъ робски години!"

ПОГЛЕДЪ ВЪРХУ ЗЕМЯТА ОТЪ ЛУНАТА.

Стоянъ Ст.Николовъ
Торонто.

"That is one small step for a
man. One giant leap for mankind".
Neil A. Armstrong.

Американскитѣ астронати сложиха на 21 юлий 1969 година край на едно дванадесетъ годишно съревнувание между Съединенитѣ Шати и Съветския Съюзъ за първенство въ стѣпването на луната. Какви ще бѣдатъ следнитѣ стѣпки на дветѣ страни за все по-дълбоко проникване въ тайнитѣ на космоса, коя отъ тѣхъ ще прояви по-бързъ развой въ технологијата, за да осигури успѣха на астронатитѣ си въ героичния имъ устремъ къмъ цѣлостно проникване въ законитѣ на всемира, бѣдашето, може би много близкото бѣдаще, ще покаже.

Съревнуването между Съветския Съюзъ и Съединенитѣ Шати се преценява като продиктувано отъ, предимно, политически съображения. Това не е далечъ отъ истината. Историјата на това съревнувание показва не единъ пътъ, че успѣхитѣ въ космоса сѣ използвани за издигане на международния престижъ на едната страна надъ другата, за да се влияе надъ останалия свѣтъ въ неговата ориентация къмъ едната или другата страна и сѣ това, къмъ едната или другата система на общественно-стопанско и държавно устройство.

Успѣхитѣ на американскитѣ астронати и технология да взематъ първенство въ устрема на дветѣ страни къмъ луната, дава новъ поводъ да се хвърли погледъ върху земята - този пътъ направо отъ луната.

Когато Съветскиятъ Съюзъ изненада свѣта на 12 априль 1961 година съ успѣха на неговата технология да постави Востокъ I и Гагаринъ като първи астронатъ въ орбита на земята, тогавашниятъ глава на Съветската държава Никитѣ Хрущовъ каза, че този успѣхъ на науката бидѣ възможенъ само благодарение на комунистическия строй въ Русия. Споредъ Хрущовъ капиталистическиятъ строй на Съединенитѣ Шати билъ негоденъ за такава придобивка на науката. Съединенитѣ Шати преглътнаха поднесениятъ имъ отъ Хрущовъ горчивъ хапъ и поздравиха Съветския Съюзъ съ успѣха на Гагаринъ.

Последваха нови прониквания въ космоса отъ дветѣ страни, при които Съветскиятъ Съюзъ държеше несъмнено предимство предъ Шатитѣ. Заговори се за сътрудничество, вмѣсто конкуренция, за да се ускорятъ придобивкитѣ на науката и намалятъ огромнитѣ и тежко поносими разходи отъ дветѣ страни. Отъ Съветския Съюзъ се реагири студено и надменно на тази идея. Нѣщо повече, Хрущовъ, опияненъ отъ нарасталия престижъ на комунизма предъ изостаналитѣ страни отъ успехитѣ на неговитѣ астронати, реши, че е настѣпилъ удобенъ моментъ за него да данесе ударъ и върху религиозното чувство на народа. Паметна ще остане простачината, сѣ която не само Хрущовъ, а и комунизъмътъ въ неговата цѣлостъ, води борба противъ религијата! Хрущовъ следъ поставяне въ орбита около земята на Востокъ II на 6 августъ 1961 година съ втория съветски астронатъ Титовъ, направи изявление: "Когато пратихъ Гагаринъ въ орбита около земята, поръчахъ му да внимава и да не пропусне Господнитѣ чертози на небето. Следъ като Гагаринъ ми докладва, че не открил нито следа отъ Божествени чертози, изпратихъ Титовъ да обиколи 17 пъти земята, но непременно да установи истината, която Гагаринъ, може би, недогледалъ презъ еднократната си обиколка около земята". Понеже и Титовъ потвърдилъ казаното отъ Гагаринъ, Хрущивъ заключилъ: Нѣма Богъ!

Отъ всичко най-съществено за отбелязване при проследяване историята на конкуренцията за първенство при проучване на луната е решението на Съветския Съюз да изпрати на 13 юлий 1969 година - три дни преди обявената дата за изпращане на АполоХІ - тѣхенъ "роботъ", нареченъ Луна XV, за да донесе прѣвъ на земята материя отъ луната. Луна XV се завъртя около луната съ голѣмъ рискъ да попречи на астронатитѣ отъ АполоХІ при изпълнение на мисията имъ. Следъ като на 21 юлий агенция "Тасъ" съобщи: "Програмата на Луна XV бѣше завършена" и нарече мисията му "успѣхъ"!

Срещу тѣзи нѣколко характерни особености въ съревнованието на комуниститѣ да бѣдатъ първи на луната, единъ погледъ върху земята отъ луната открива също нѣколко характерни особености на американското съревнувание:

Първо: докато всички, безъ изключение, подготовки на Съветския Съюз за проучване на луната, включително и изпращането на Луна XV, се пазеха като конспиративна тайна и свѣтътъ научаваше за тѣхъ само следъ завършване на мисията имъ, всички американски инициативи въ това направление се оповестявах на цѣлия свѣтъ предварително съ всички подробности за времето и целитѣ на тѣхнотопредприемане. Всѣка фаза въ тѣхното провеждане се даваше чрезъ телевизия, радио и преса.

Второ: отговорнитѣ мѣста на Съединенитѣ Шати никога не преписваха успѣхитѣ на тѣхнитѣ астронати и технология на американския "капитализъмъ", т.е. на американския свободно-демократиченъ строй, а на човѣшкия гений и устрема на човѣшкия духъ къмъ проучване на всемира. А, сигурно, Съединенитѣ Шати имаха много по-голѣмо основание да обяснятъ успѣхитѣ си съ свободно-демократическия си строй.

Трето: Положително, Армстронгъ, Алдринъ и Колинсъ не сѣ търсили Божествени чертози на луната, нито сѣ получили отъ Председателя на Съединенитѣ Шати Ричардъ Никсонъ неуравновесенитѣ нареждания на Хрущовъ. Американскитѣ астронати стѣпиха на луната съ научна мисия, донесоха на земята материя отъ нея и слънцето и поставиха на повърхността и уреди, който предаватъ ценни сведения за науката въ цѣлия свѣтъ. Когато американцитѣ стѣпиха на парахода "Хорнетъ", следъ кратки слова къмъ американския Президентъ, ученитѣ и цѣлия свѣтъ, завършиха съ смирено религиозно оглѣбяване въ себе си: Богъ да благо-слови! Защото тѣ и хората на науката нѣматъ циничната представа за Богъ на Никита Хрущовъ и комуниститѣ, а за тѣхъ Богъ е любовъ, любовъ къмъ човѣка, независимо отъ национална и расова принадлежностъ или подържане на единъ или другъ общественъ строй, нито е прицель за унищожение, както е култивирана умразата срещу свободния човѣкъ отъ комунистическата доктрина.

Тѣзи нѣколко аспекти въ съревнованието за разкриване тайнитѣ на космоса, сѣ потвърдиха и отъ последния погледъ върху земята отъ луната.

Политическия съображения, които предизвикаха съревнованието на земята за първенство на луната, сѣ, разбира се, безъ значение за човѣчеството въ неговата цѣлостъ. Тѣ сѣ отъ значение само за червения Китай, комунистическа България и Албания, правителствата на които не допуснаха каквито и да било съобщения за постиженията на американския гений. Съветскиятъ Съюзъ отстъпи най-сетне на упорството си да предрича катастрофаленъ неуспѣхъ на Аполо ХІ. Следъ като неговиятъ Луна XV се разби на луната, призна историческото постижение на американската технология и героизма на американскитѣ астронати. Тази е картината, която разкри погледътъ отъ луната върху земята следъ подвига на американскитѣ астронати!

МЛАДЕЖЪТА ВЪ БЪЛГАРИЯ.

Дора Гъбенска.

Ето вече двадесетъ и петъ години отъ трагичната дата 9 септември 1944 изминаха и все още съ същата острота сърцето ни се свива отъ болка и спомена за ужаситъ и изпитанията, които българскиятъ народъ и неговитъ чедра преминаха. Тази дата не се заличава. Съ същата сила ще продължава да ни смущава и тревожи защото положението е все така тягостно отъ конвулсиитъ и нередноститъ, които разтърсватъ цялата българска земя и народъ. Ужасътъ, страхътъ и недоимъкътъ парализирватъ мисълта и поривитъ на народа, а младежта съ недоумение следи развоя на пиесата, въ която главната жертва - дивечътъ, въ заговора на ловцитъ-укротители, вижда своя ликъ.

Днесъ декоритъ сж усъвършенствувани, репликитъ умело подготвени и заучени но картината залъгва само тѣзи, които искатъ да преминатъ като зрители презъ галерията на една фарсова мизансцена, безъ да искатъ да видятъ истината. Каква е тя? Ние, които сме засегнати я знаемъ и напѣва на примамливитъ "сирени", въ лицето на платени агентчета и ордия, не могатъ да ни залъжатъ и заблудятъ. Такива ги има много - тамъи тукъ - навсѣкѣде. Тѣ добре сж си научили ролята: обгръщатъ ви съ комплименти, но знаятъ и да заплашватъ...

Младежта въ България, която отъ години трови часоветъ на "мисиянитъ", които чрезъ нея виждатъ своя неуспѣхъ, защото грамадната частъ отъ младежта не се поддава, като се интересува само за това, което идва отъ Запада. Тя е аполитична съ право, дори пренебрежителна къмъ всичко, съ което комуниститъ я залъгватъ и и предлагатъ. Обременена съ лозунги и тезиси, тѣ виждатъ, какъ дѣтството и младостта имъ е ограбена и отминава скучно, безинтересно, натрапно... Останали безъ идеали, единственитъ имъ стремежи ги водятъ къмъ лекитъ развлечения, джаза, модата, паритъ и еротиката, както често се оплакватъ опекунитъ имъ отъ партията. Ето защо смисълътъ на младежта въ поробена България днесъ е да преживѣятъ днешния день по-добре, защото не знаятъ, какво ще имъ донесе утрешниятъ. Това духовно и "идейно" опустошение плаши водачитъ, но тѣ добре знаятъ, че тѣхната вечно "търсеща" система, кривуличеша и стрмна е довела до подобно безразличие, безчувствие и безъ всѣкаквъ ентузиязъмъ младежъ, търсеща следъ като свършатъ образованието си, да се "докопатъ" но нѣщо, което ще ги избави и изведе по "леката пътека" на живота и издигне по върховетъ.

Доведени до тази деградация, както говорятъ фактитъ, намираме причината - само въ тѣзи, които опустошиха душитъ на хората и се мъчатъ да направятъ отъ тѣхъ бездушни автомати, които да повтарятъ и вършатъ това, което партията имъ наложи.

За щастие, нашата младежъ, въпреки подобни признаци, не е слѣзла толкова надолу още. Тя намира пътища да се отскубне отъ зловешитъ обятия на "майка-партия". Дали съ заплесването по бароветъ, заглеждана въ нѣкоя хубава западна кола или подъ паритъ на алкохола, тичаща по сладкарницитъ, следваша "западната" мода, непосещаваща редовно събранията и не участвуваща въ дискусиитъ - тя, младежта доказва отвръщението си къмъ партията и къмъ това, което всѣкидневно и се поднася. Банкрутътъ, предъ който партиитъ се намиратъ отъ "упадъчнитъ прояви" или "морално разложение", което всѣкидневно се констатира - показва, че "на сила хубостъ на става".

Разочарованието, което преживява народът се отразява върху младежта. Години наред той живяе обезвърен, въ морална нищета. Заблудитѣ и фалшивитѣ грижи довеждатъ понѣкога и до престъпни "углавни прояви", наказуеми отъ закона. Чрезъ подобни "прояви" младитѣ искатъ да манифестиратъ зловешата атмосфера и въ разочарованието си се улавятъ за сламката, търсейки спасение въ тѣзи именно сръдства, за да избѣгнатъ горчивата действителностъ. Виновникътъ за това зло, както всички съзнаватъ, но не смѣятъ да посочатъ, не е "нахлуващата западна вълна", а всички онѣзи, които се престараватъ да ги обладеятъ за партията. Колкото и реорганизации да сж правени поотношение на младитѣ отъ 1944 година насамъ, нѣщата не сж промѣнени.

Превъзпитанието въ "духътъ на базата на марксистко-ленинската идеология и въ вѣчно приятелство съ Съветския Съюзъ" - остава далечъ въ мечтитѣ на днешната управа. Вѣчнитѣ резолюции - всичко да се базира и основава на "богатия Съветски опитъ въ възпитанието", не намира все още почва въ душата на нашата младежъ. Както първата фаза, започната презъ 1949 година, когато задължително бѣ въведенъ диалектичния материализъмъ, като основа на Маркс-Лениновото обучение и основното училище и гимназията трѣбваше да намалятъ годинитѣ на следване, университета загуби своята автономия и цѣлата образователна система бѣ подчинена при пълнъ контролъ на комунистическата партия. Презъ 1956 до 1957 години партията видя недостатъцитѣ отъ тази система.

Започватъ отново нови дискусии между "експертитѣ" на базата върху "указа за равновесие на образованието въ България". Съ намирането на недостатъцитѣ при присаждане на Съветския опитъ у насъ, сжщността на предишната промѣна се отрече и промѣни. Това доведе и даде пътъ за засилване на професионалното образование, "за да свърже училището съ живота". На тази база управата подготви квалифицирани работници въ индустрията, строежа и селското стопанство. Засилването на този опитъ се подчертава презъ 1958 година, когато Крушевъ пожела "да засили връзкитѣ между училището и живота". Тѣжестта, съ която партията проведе този опитъ и този пътъ не даде резултати и Живковъ не бѣ доволенъ, като упрекна младежта презъ време на Деветия Конгресъ на Комсомола, че и "днесъ образованието въ България не отговаря на изискванията и задачитѣ на социалистическото строителство...".

Това отново доведе до нова образователна система между 1960 и 1966 година пълно прилагане новитѣ реформи по образецъ на Съветитѣ. Възвърнаха се дванадесеттѣхъ години на обучение, като задължително образование става основното училище отъ 7-8 години, а сръдното техническо училище изисква индустриално и земеделско обучение, за да се направи възможно младежта да овладее поне една професия въ кръга на материалното производство. Сегашната образователна система изисква 12 години за сръдното техническо училище, което замѣстна предишното, описано по-горе. Техникумътъ, професионалното училище, което изисква 4-5 години за тѣзи, които иматъ само 8 годишно образование и 1-2 години за тѣзи, които иматъ завършени 12 години, могатъ да следватъ висше образование, ако сж дипломирани.

Професионалното - техническо училище, състояше се между 2 и 3 години, има за цѣль да тренира следващитѣ за майстори работници въ народното стопанство - държавни фарми, техникуми, фабрики, заводи, колхози и пр. - Първитѣ две училища се смѣтатъ за полувисши. Новитѣ реформи и тѣхната причина, Живковъ открива на 14 мартъ 1969 година въ своята речъ презъ Софийския Комсомолъ. Реорганизацията на образованието е била очаквана, тъй като презъ юни 1968 година Пленума на Централния Комитетъ е говорилъ за "бъдещето подобрене въ образователната система".

Според Живков тази "реорганизация" ще се базира на три принципа: да създаде перфектна структура на националното образование според днешните и бъдещи нужди на страната, да обучи в комунистически дух лоялни към партията младежи и да активира борци, които да приложат партийната линия в живота. Живковата реч през юлий 1968 год. и на Пленума на Централния Комитет на Комунистическата партия на 14 март 1969 година показва, че тази реформа е вече в сила.

Недостатъкът на техническите училища някои открито коментират, защото липсват много необходими предмети, като логика, психология, география, литература и пр. Въ желанието си да даде повече работници в материалното производство, за което, именно, тъзи техникуми и професионални училища се засилват, партията недоглежда факта, че прогимназията и гимназията са основата на университетското образование и че липсата на основните предмети, ще се отрази при следване в университета. За това, прииспитиетъ за влизане в университета кандидатитъ често пропадат и специално тъзи, които искат да учат литература, български език, история, химия и други предмети. Доказало се е, че пропадналитъ са били добри ученици, преди влизането им в техникума или професионалнитъ училища.

Другъ недостатък в сръднитъ Политехнически училища днес е извънредния наплив на студенти, както и дългитъ часове, често 11-12 дневно на обучение, съ прибавка на задължителнитъ часове за участие в Комсомола и други партийни задължения. Заболъването между студентитъ са вече чести, като се има предвид тъхнитъ дълги работни часове на напрежение и прескучнитъ комунистически събрания и митинги. Психическитъ заболявания между младежитъ не са вече рѣдкост, което се обеснява като естествен резултат от дългитъ часове, като се знае за нуждитъ на младежта от чистъ въздух, почивка и развлечение

Колкото и да се мъчи партията да произвежда работници за нейнитъ нужди, резултатитъ, както министърът на Просвѣтата Ганчо Ганчев бѣ казал през март 1969 година, не са задоволителни. Студентитъ, според него, не са добиит нито привычка за работа, нито любов към нея. По тъзи именно причини Живковъ поиска отново да прави промѣни, защото тъзи споменати училища не дават този материал, който Премиерът на комунистическа България очаква. Малцина от следващитъ търсят работа по фабрики и "националното" производство. Много експерименти до сега, през тъзи 25 години се указаха неудачни. Младежта не желае да бъде експлоатирана за нещо, което мрази, което е натрапено на нея и което я прави робъ на това, което и е нужно, разсипва здравето, семейството и родината и за чужди интереси. Каквито и да бъдат промѣнитъ и колкото и да са "привлекателни" обещанията за постове и водачество - надъваме се, че малцина ще бъдат тъзи, които ще се уловят да тази клопка, защото и тя ще трае пакъ "денъ до пладне".

Обещанието да се въведат нови членове в партията отъ Комсомола едва ли ще бъде резултатно, независимо отъ "хубавитъ перспективи". Не очакваме, че българската младежъ ще се поддаде, защото тя е жадна за свобода, независимост и желание сама да избира своя път в живота, както е и в повечето страни задъ Желъзната завеса. "Възобновъването и опресняването" на комунистическата партия в България ще стане само отъ този родъ младежи, готови да служатъ всѣкому, заради лични изгоди. Единъ подобенъ материалъ, едва ли ще спечели и спомогне да изгради здрава и стабилна "социалистическа" България. Колкото и да иска Живковъ не върваме, че чувстване на 25 години отъ подобенъ вѣнето на България ще бъде отъ това естество, което ще му донесе спокойствие и задоволство. Очакваме, че "гордостта" отъ досегашнитъ "постижения" ще бъде негативна и вмѣсто да се пороби, младежта и народа в България ще направи и невъзможното днес - да скъса тежитъ вериги и поеме свѣтлия път към истинската свобода!

НАЦИЯ, СОЦИЯЛИЗЪМЪ, ДЕМОКРАЦИЯ.

Инж. Стефанъ Арнаудовъ
Ню Джърси, Съединенитѣ Шати.

Свидетели сме на трагичнитѣ исторически събития, които сполѣтватъ човѣчеството отъ двадесетъ и петъ години насамъ. Много нации и стотици милиони хора паднаха подъ Свѣтско-комунистическо робство. България и българскиятъ народъ ги сполетя същата участъ. Днесъ българскиятъ народъ и българскитѣ емигранти си задаватъ въпроса, кой пътъ ще докара по-бързо края на тази кървава тирания.

Въ много случаи песимизъмъ и апатия настѣпва, всѣка вѣра и надежда угасва, че може да дойде края на тиранията и робството, които днесъ разполагатъ съ чудовищни сръдства за овѣковечаването си. Това показаха и редицата събития въ този двадесетъ и петъ годишенъ периодъ.

Всѣки по своему търси и намира различни причини и обяснение за тази човѣшка трагедия. Часть отъ българската емиграция прѣсната по свѣта губи всѣка надежда, други се надѣватъ, че едно сътрудничество съ комунизма би помогнало на българския народъ, а трети непоколебимо вѣрватъ въ скорошния край на робството. Безспорно, първитѣ и вторитѣ не се различаватъ по същество и еднакво помагатъ на комунизма. Тава е известната последна инструкция на комунистическитѣ власти къмъ тѣзи, които заминаватъ въ чужбина. "Стой на страна и не се бъркай въ политиката" – тази инструкция е равностилна на сътрудничество съ червенитѣ власти на поробителитѣ.

Дали оптимиститѣ, които очакватъ свободата и се борятъ срещу комунистическото робство иматъ нѣкакво основание да се надѣватъ? Преди всичко не може да се пренебрегне най-важния фактъ, който се потвърждава отъ всички последни политически събития по свѣта, че комунизма не е провъзгласилъ или е далъ и най-малкия поводъ да се разбере, че е промѣнилъ или отстапилъ отъ основнитѣ идеи на Марксъ и Ленинъ за свѣтовната революция на пролетарията и погребваѣнето на капитализма. Това е най-същественото и остава въ основата на всѣкакви политически флиртове и демагогии, показващи се на сцената въ фалшивата игра на съвмѣстно съществуване.

Отъ друго страна фактъ е, че свободния свѣтъ и т. н. капитализъмъ е решилъ непоколебимо да запази свободата на всѣка нация, на всѣки човѣкъ, като гаранция за собственото си съществуване. Въ тази игра комунизмътъ не се срамува да издига лозунга за национална независимостъ и разпалва национализма, като същевременно ловко си служи съ понятията "демокрация" и "социализъмъ". Смѣшенъ фарсъ отъ думи, които нѣматъ нишо общо по същество.

Преди всичко върлитѣ интернационалисти и безотечественици – комуниститѣ, искатъ да изкаратъ че сѣ националисти, надѣвайки се да използватъ този мощенъ духовенъ и мораленъ факторъ за пѣкленитѣ си намѣрения и цели на Московския империализъмъ. Обаче, народитѣ се оказаха по-мѣдри и национализма събрна острието си сръщу палачитѣ. Китай, Югославия, Албания, Чехо-Словакия, Ромѣния, Полща, Германия, Куба, Унгария и др. показаха, а въ скоро време и арабския национализъмъ ще покаже, че когато се говори за национална независимостъ, се разбира точно това, а не Московско робство!

Москва се опитва да използва и слъпия български национализъм. Разпалва напоследък стари шовинистически тенденции и настройва българския народ, като го подстрекава към териториялни аспирации срещу Ромъния, Югославия, Гърция и пр. с цел да създаде повод на светската червена армия да окупира и тѣзи страни, под предлога, че помага на България. Не трѣбва да заблуждаваме отъ "великодушнето" на Москва да помогне на България. Трѣбва да бъдемъ напълно ясно, какви сѫ истинскитѣ имѣ намѣрения. Не можемъ да бъдемъ благодарни за тази ефтина политика, която играе Москва спрѣмо насъ, предлагайки ни Добруджа, Тракия и Македония.

Това сѫ въпроси, които не Москва, а българският народъ освободенъ отъ комунистическото робство ще разрешава по други пътища между свободни, равноправни и независими нации въ свѣта, а не съ типичнитѣ методи на комунизма - революции и войни. Ние разбираме и не можемъ да приемемъ този "жестъ" на Москва та българския народъ отново да стане мasha и да вади парливитѣ кестени отъ огъня за московския империялизъм, който се опитва да хвърли България въ нова и окончателна трагедия, въ едно сблъскване на нации, членове или подържани отъ Северно Атлантическата Отбранителна Общностъ.

Тази тактика на Москва е споредъ решението на Двадесетия Конгресъ на Болшевишката партия още презъ 1956 година. Да се използва национализма срещу капитализма под лозунга на "Национална независимостъ". Тази тактика се приложи, за съжаление, успѣшно въ Азия, Африка и всрѣдъ арабскитѣ страни. Редица нации получиха независимостта си, безъ "капитализма" да се противопостави на това тѣхно желание. Напротивъ, тѣ бѣха щедро подпомагани да преодолеятъ трудноститѣ отъ така наречения капиталистически империялизъм на Англия, Франция и Съединенитѣ Шати.

Това, съ което Москва се излъга, е именно национализма! Той не е нѣщо съ времененъ характеръ, който се разлага и изчезва. Той се указва като елементъ, който не се промѣня презъ вѣковетѣ. Той е нѣщо не материално и е вѣченъ. Той е синтеза отъ хора съ еднакъвъ езикъ, нрави, обичаи, традиции, култура и история. Той не подлежи на никаква промѣна, както не подлежи на промѣна и изличаване чувството истремежа у човѣка да бѣде свободенъ.

Може би, съ течение на времето, паралелно съ научния икономически прогресъ ще се развие до по-висока степенъ интелектуално, морално, религиозно и духовно човѣшката природа. Това може би ще доведе до промѣна не само количествена, но и качествена въ начина на животъ и въ отношенията между хората за по-вече сътрудничество. Може би, егоизма и антогонизма ще се прероди въ любовъ и братство между хората. Но въ настоящиятъ стади на човѣшко развитие въ свѣтовното общество остава нацията като независима и свободна единица, а човѣка, свободенъ и независимъ, като единица въ вѣвката нация.

Следователно, национализма, който подържа идеята за независимостта и свободата на нацията е равносиленъ на демокрацията, която подържа идеята за свобода и независимостъ на индивида и още по-дълго ще останатъ да играятъ важна роль въ развитието на човѣчеството.

Що се отнася до формата на управление, отношенията на хората вътре въ нацията, това си е работа на самитѣ индивиди, свободни и независими, да решаватъ своята съдба, безъ правата да бѣдатъ отнимани отъ каквато и да е била диктатура.

Комунизмътъ узурпира тѣзи права и подържа робството съ нечовѣшки сръдства - убийства, тероръ, затвори, концентрационни лагери. Отнима личнитѣ права и човѣшки свободи и е основната идеологична предпоставка на "научния" комунизмъ. Марксистическия социализмъ проповѣдва революция и диктатура на една класа, която фактически нѣма никакъв класовъ характеръ, а е група отъ криминални изверги. Проповѣдва идеята за отнемане на всѣка частна собственостъ и свобода на болшинството отъ хората и на цѣлото човѣчество. Следователно, въ "научния" комунизмъ и социализмъ нѣма нищо научно, а се свежда до простата експлоатация на човѣшки слабости - завистьта, злобата и егоизма на една група, като основна сила за тероръ на човѣшкото общество.

Много естествено е въ всѣка нация да има аномалии въ отношенията между хората. Но демокрацията е, която гарантира правата на членоветѣ на това общество да ги промѣнятъ въ нови закони, които да отговарят на нуждитѣ въ даденъ моментъ. Така тѣ довеждатъ до по-справедливи отношения между хората въ дадено общество или въ т. н. социална справедливостъ, която е характерна за обществото съ високъ стандартъ на човѣшки качества и висока култура, които, обаче, нѣматъ нищо общо съ комунистическата идея за социална справедливостъ.

Много често комунистическата пропаганда си служи съ примѣри отъ капиталистическия свѣтъ и специално Съединенитѣ Шати, като отживѣла система на управление. Преди всичко, капитализма тѣ е форма на управление, а само система за икономическа стопанска дейностъ, която доказа до сега, че е по-свършена и по-прогресивна отъ налаганата комунистическа диктатура и експлоатация на човѣка отъ държавата, при която личността е сведена до нула и е беззащитна.

Разбира се, съществуватъ известни слабости въ всѣка стопанска система. Но въ едно свободно, демократично общество, човѣка е свободенъ и всевластенъ да направи нѣщата да бѣдатъ така, както обществото отъ хората ги желаятъ. Това може да се отбелѣжи въ многосвободни страни, които провеждатъ целесъобразни и полезни социални реформи, налагани отъ времето. Това се забелѣзва и въ Съединенитѣ Шати съ последната промѣна на данъчната система, която цѣли да обложи съ по-високи данъци по-богатитѣ и облекчи беднитѣ. Също така прокаранитѣ и предстоящи реформи за здравеопазването, образованието и пр. Но това не е Марксистически социализмъ, който унищожавя, а желание на обществото въ болшинството си. Това сѣ социални реформи не разрушителни, а градивни, които водятъ до по-голѣма социална справедливостъ.

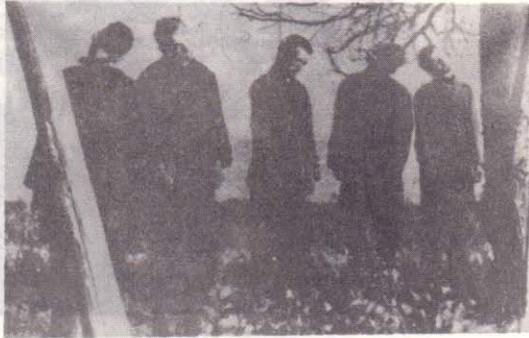
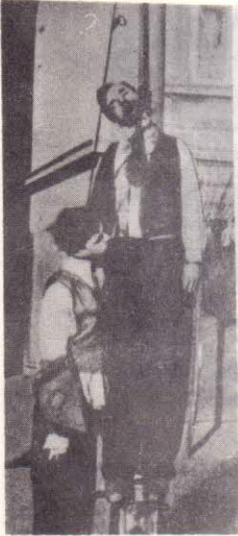
Фактъ е също така, че т. н. "капиталистически работници" иматъ такава свобода и сила, каквата никѣде въ свѣта работницитѣ на комунистическитѣ държави, съ така нареченитѣ "работнически правителства", нѣматъ. Или ако помечтаятъ да иматъ, тѣ ще се намерятъ на другия денъ въ затвора или концлагера. Ние, емигрантитѣ, които опитахме горчивия вкусъ на комунизма и имаме възможностъ да виждаме капитализма не можемъ да не дойдемъ до заключение, че демокрацията, въ рамкитѣ на свободни и независими нации ще осигури социалния прогресъ на личността и човѣшкото общество, много по-успѣшно и резултатно.

Свободата на българския народъ ще дойде като логична последица отъ победата на принципитѣ на национална независимостъ, свобода на човѣка и социална справедливостъ между хората. Това сѣ принципитѣ задъ които стоятъ и за които вохватъ свободнитѣ демократични страни, начело съ американския народъ. Мѣстото на честно мислящитѣ и вѣрващи въ свободата български емигранти е безспорно задъ тѣзи принципи. Другъ пътъ нѣма!

ДЕВЕТИ СЕПТЕМВРИЙ
ХИЛЯДА ДЕВЕТСТОТИНЪ ЧЕТИРИДЕСЕТЪ И ЧЕТВЪРТА

ГОДИНА...

...КОГАТО,

...българските родолюбци се
бъсеха по телефонитѣ стълбове
и по полята...

...се разстрелваха по села
и градове...

...площадитѣ на градоветѣ се
покриха съ труповетѣ на бъл-
гарскитѣ патриоти...

...домоветѣ на противницитѣ на
комуниститѣ се палѣха...

...и гробищата - съ
безброй нови кръстове...

ТОГАВА...

...болшевишка папlachъ нахлу
въ страната...

...партизански банди излѣзоха отъ
мазетата и таванитѣ и почнаха да
убиватъ и да крадатъ...

Моменти отъ посрещането. Въ срѣдата личи д-ръ Г. М. Димитровъ
(съ цвѣтата).

Заб. Д-ръ Г. М. Димитровъ /по прѣкоръ Гемето/, съ вдигнатъ за поздравъ
лѣвъ юмрукъ по комунистически, пристига въ България като "освободител"
посрещнатъ отъ комуниститѣ съ цвѣтя, дунаими и и благодарности.

Г. П. Воздугановъ.

СПОМЪНИ ОТЪ КОМУНИСТИЧЕСКОТО ЗАРОВВАНЕ НА БЪЛГАРИЯ.

Илия Ванковъ
Подофицеръ отъ 9.Дивиз.Артилерийски полкъ.

Преди 9 септемврий 1944 година бѣхъ мобилизиранъ като подофицеръ въ Севлиевския 9.Дивиз.Артилерийски полкъ, презъ което време проведохме съ полка акции противъ малки комунистически банди изъ Балкана, чиято дейностъ бѣ безъ особено значение. По време на самия превратъ нѣмаше никакви акции и датата 9 9 1944 ни завари въ казармата. Положението въ Севлиево бѣше спокойно дори до 15 септемврий, презъ което време слѣзоха отъ Балкана къмъ 30-35 партизани, които, съ други комунисти отъ града образуваха новата властъ. Ведната следъ това се опитаха да арестуватъ единъ капитанъ и единъ фелдфебель-школникъ, но ние, частъ отъ войниците, ги заплашихме и тѣ се отказаха отъ намѣренията си. Чувахме, обаче, че комунистически банди почнали да правятъ убиства, обири и побоища по селата, затова частъ отъ запаснитѣ с унѣформитѣ си напуснахме казармитѣ. Азъ се прибрахъ сящо въ моето село въ Лоѣчко, тамъ обаче, положението бѣ спокойно, новата управа се състоеше почти само отъ мирни земеделци. Затова, и следъ нѣколко дни, като получихъ заповѣдь да се върна въ полка си, направихъ това доста спокоенъ.

Въ Севлиево намѣрихъ казармата пълна съ нови запасни. Въ скоро време полкътъ бѣ мобилизиранъ въ пълния си боенъ съставъ и къмъ края на септемврий заедно съ цѣлата 9.Дивизия бѣ изпратенъ въ Пиротъ, а отъ тамъ насоченъ да се бие противъ отстъпващитѣ германци. Никой отъ войската нѣмаше никакво желание да се бие, виждайки безсмислието на тази война. Затова и нашата цѣла II.Армия отъ цѣли 6 Дивизии едвамъ напредваше следъ само една отстъпваща германска дивизия. Къмъ насъ често виждахме да се придаватъ Титови "корпуси", "дивизии" които не само не вършеха никаква работа, но съ пукването на първитѣ пушки се разбѣгваха като пилци и на сутринята и следа нѣмаше отъ тѣхъ. Така бавно стигнахме презъ Косово поле до Босна, откъдето въ началото на януарий 1945 година ни върнаха обратно въ Севлиево и демобилизираха полка.

Следъ това азъ се прибрахъ въ село, но положението въ него бѣ вече много промѣнено: комуниститѣ бѣха завзели цѣлата властъ и бѣха съставили милиция, въ която влизаха разни пуснати отъ затвора убийци, криминални престѣпници, цигани и други нехранимайковци. Тази милиция бѣше избита презъ моето отъгъствие доста добри и главно заможни хорица отъ село, а много други пратила въ лагери за рѣбски трудъ. Милиционеритѣ често ме предупреждаваха, че ако говоря противъ тѣхъ, ще ме пратятъ въ Бѣлене, гдето се намираше вече една моя сродница, но познавайки силата и буйния ми характеръ, се боеха отъ мене. Презъ есенята на 1947 година, обаче, една вечеръ десетина милиционери заградиха къщата ми и съ насочени шмайсери ме измъкнаха нисила отъ къщи и ме закараха въ милицията. Тамъ ме просто пребиха отъ бой и полумъртавъ ме закарала извънъ селото и захвърлили тамъ да умра. Случайно единъ приятель ме вижда, занаря ме дома, гдето за нѣколко месеца едвамъ успѣхъ да се поуправя.

Презъ авг. 1948 година ме пакъ арестуваха. Знаейки какво ме чака, презъ нощта успѣхъ да избѣгамъ отъ милицията, взехъ отъ единъ приятель пари и храна и презъ полето стигнахъ до гара Левски, а отъ тамъ съ влака до турската граница. Познавахъ границата, понеже бѣхъ служилъ тамъ цѣли две години и затова при селото Капитанъ Андреево на 28 августъ 1948 година благополучно я преминахъ и се предадохъ на турскитѣ власти.

Отъ тамъ започна вече моя новъ животъ на свобода!

НИКОГА НЕ ШЕ ЗАБРАВИМЪ - НИКОГА НЕ ШЕ ПРОСТИМЪ.

Петъръ Николовъ
Ню Джърси.

Деветнадесетъ годишенъ юноша, азъ бѣхъ живъ свидетелъ на "освобождението", което ни донесоха комунистите на 9 септемврий 1944 година.

На тази дата бѣхъ въ Пловдивъ и видѣхъ когато пристигнаха партизанитѣ на Юрданка Чанкова отъ Срдна Гора натоварени на петъ камиона, като спрѣха предъ паметника на Гуро Михайловъ. Вмѣсто, обаче, да бждатъ посрѣщнати съ цвѣтя, както очаквахъ, отъ задъ ягъла на сѣседната къща се откри картеченъ огънь, който покоси десетина партизани. Останалитѣ партизани наскачаха отъ камионитѣ и започнаха да стрелятъ безразборно срѣщу насъбралото се множество отъ народъ. Убиха и раниха надъ двадесетъ души невинни хора. Следъ като прибраха убититѣ, настаниха съ въ зданието на Пенсионния Фондъ и отъ този день започна терора.

Всѣки день бѣха закарвани стотици граждани въ това здание, където бѣха изтезавани, изнудвани и накрая жестоко избивани. Лично бѣхъ свидетелъ, когато предъ Ловния Домъ на улицата нападнаха и убиха съ ножове старшиа полицейски стражаръ отъ Трети участъкъ. После се научихме, че другия старши сражаръ Димитъръ Лазаровъ отъ с. Фердинандово билъ закаранъ въ една запустѣла воденица край село Мечекуръ, гдето съ го сѣкли на парчета и убили.

Като войникъ презъ 1947 година съ четирма други войници, не комунисти: Димитъръ Маврудиевъ отъ Пловдивъ, Иванъ Божевъ отъ Пазарджикъ, Антонъ Антоновъ отъ Айтосъ и Георги Капитановъ отъ Устово бѣхме безъ причина наказани и изпратени въ поправителната рота въ с. Иречекново, Ямболско. Туриха ни да работимъ на шосето за с. Пърчево катони дадоханарядъ 20 крачки дължина и 6 метра ширина пкътъ на день да правимъ. Трѣбваше да работимъ по 16 до 18 часа на день, за да можемъ да направимъ наряда. Единъ день се наговорихме да искаме подобрене на храната, която бѣше непоносима и да не идемъ на работа.

Вмѣсто, обаче, да ни дадатъ подобрене, дойде наказанието: отделиха ни петъ души като инициатори на бунта и ни закараха въ село Иречекново, като вървѣхме безъ прекъсване 15 часа. Шомъ пристигнахме, безъ никаква почивка и храна, дадохъ ни по единъ чукъ и ни накараха да работимъ на кариерата съ нарядъ отъ два кубика камъни, начукани и наредени. Пазеха ни 6 милиционери съ шмайсери. Работихме до 12 часа срѣдъ ноцъ, като следъ три часа почивка, ни дигнаха отново на работа. Нашата група се състояше отъ 40 души нещастници като насъ. Надзиратели бѣха Иванъ Ивановъ и Иванъ Гърлановъ.

Следъ нѣколко дни дойде на инспекция подофицера Иванъ Пенчевъ, който не остана доволенъ отъ работата на робитѣ. Той даде нареждане да се бие съ тояги всѣки единъ който не изпълни възложения му нарядъ. Надзирателитѣ, това и чакаха: едно младо момче, слабо физически на име Стоянъ Стояновъ отъ Айтосъ бѣ така жестоко битъ отъ надзирателя Иванъ Ивановъ съ едно счупено държило, че следъ като другия надзирателъ Иванъ Гърлановъ го удари само два три пкти съ една бургия, момчето умрѣ. Въ продължение на три месеца на тази кариера бѣха убити надъ двадесетъ наши другари съ удари съ тояги!

Тѣзи и много други случаи азъ бѣхъ свидетелъ да видя и преживѣя въ комунистическа България. Много мой другари загинаха подъ ударитѣ на червенитѣ палачи, но... ние никога нѣма да забравимъ и никога нѣма да простимъ!

СПОМЕНЪ ЗА СТАРИЯ УЧИТЕЛЪ

Константинъ Митовъ
Ериджпортъ, Конектикътъ, С. А. Ш.

Единъ отъ тѣзи български народни учители отъ миналото, които стоятъ на най-високото стъпало като родолюбци бѣше моятъ старъ учителъ отъ Централното основно училище "Отецъ Пайсий" въ Кюстендилъ - Иванъ Смиленовъ.

Братовчедъ на легендарния Малашевски войвода дѣдо Илю, самъ участникъ въ сраженията на четата на Сливница, доброволецъ въ Балканската война, проявилъ изключителна храбростъ като дружиненъ командиръ при Солунъ, дѣдо Иванъ Смиленовъ бѣше образецъ като народенъ труженикъ и патриотъ.

Дѣдо Иванъ Смиленовъ постави въ неговата училищна програма часъ по Родолюбие, като изхвърли часа по Рододѣлие. Тогавашниятъ министъръ на Народната Просвѣта земеделеца Райко Даскаловъ нареди да бѣде уволненъ стария учителъ. Дѣдо Иванъ Смиленовъ, обаче, го превари: самъ си даде публично оставката въ знакъ на протестъ!

Стариятъ учителъ бѣ поетъ и драматургъ: той пишеше патриотични стихове, съ жаръ заучвани и декламирвани отъ насъ, ученицитѣ, които за жалостъ, никои издателъ не публикува. Едноотъ тѣзи стихотворения, което азъ още помня, макаръ, че отъ тогава сѣ се изминали почти 50 години, бѣ това за най храбрия войвода на царъ Самуилъ - Кракра Пернишки. Ето нѣколко стиха отъ него:

У стенитъ врѣва, иде вождъ жестокъ
Кракра защитава Перникъ съ мечъ широкъ.
Звонятъ, стенатъ, викатъ, пристѣпъ на отпоръ
Отъ стенитъ мѣркатъ острия топоръ.

Тамъ, Ромео силомъ въ Перникъ се стреми
Нашитѣ пускатъ мигомъ хиляди стрели.
И въ желѣзни лапи, на глава имъ шлемъ,
Момцитѣ сърцати не даватъ се въ пленъ.
"Дръжте се, за Бога!" - тамъ се чува гласъ
Смъртъ или свобода, въ този труденъ часъ.
"Дръжте се момчета, ний ще победимъ!"

.....
Трети пѣтъ отслабналъ бѣга вече Ромей,
Гледа го надвесналъ Кракра и се смѣй.
Около него славни войници стоятъ,
Съ вожда си безстрашни, ранитѣ броятъ!

За последенъ пѣтъ видѣхъ стариятъ учителъ презъ 1941 година. Вече старъ надминаваше 70 години, той държе една прочувствена патриотична речъ предъ войницитѣ на 13 Пехотенъ полкъ, въ надвечерието на заминаването на полка въ освободена Македония, за Велесъ. Всички плачехме отъ радостъ, и войници и офицери и граждани и стариятъ учителъ плачеше - защото всички отивахме да видимъ братята си отново свободни!

Такива достойни народни учители, като дѣдо Иванъ Смиленовъ изградиха навремето духътъ на българската младежъ и създадоха България въ миналото, тази България, съ която и днесъ се гордѣемъ. Този възрожденски духъ и днесъ крепи народнитѣ борци противъ поробителитѣ на Родината. Съ този духъ и ние ще се боримъ и ще победимъ!

КОМУНИСТИЧЕСКА ГОРДОСТЪ.

Петър Радивоев
София.

ПОГЛЕД — 25 май 1969 г.

— Такива дни не се забравят! По това време бях заместник-началник на милицията в Карлово. Бяха изминали повече от два месеца от деня на национализацията. Фабрикантите се свиха в черупката си. Ние следяхме за тяхното поведение. Нито те, нито членовете на семейства им започнаха някаква работа. На двама се на някакво чудо, което все не ставаше. Затова пък станаха други странни неща. В един топъл мартенски ден в онойското управление на милицията дойде възрастен мъж с побелени коси. Предния ден бил на църква. Поднесли му дискаса и го подарили да даде, колкото може, за да се подпомогнат... Братята Енчини — бивши собственици на най-голямата текстилна фабрика в областта.

Разказано ни озадачи. Как ревеше да постъпни?
Не бяхме решили нищо — и нов сигнал. В едно село нулаците пуснали подписа за събиране парични... същите братя фабриканти. Повечето от селяните порещнали с насмешна „акция“, но някои давали жито, брашно, сланина, олио и други продукти. Събраното се носело в дома на най-големия брат — Никола.

Решихме да направим обис в дома на най-големия от братята — Никола. Но нямаше повод, за да влезем в дома на бившия фабрикант. Наскоро беше приета но-

Избрахме трима опитни служители и ги изпратихме за обис в дома на Никола Енчин. Беше азбико преди обед. Предполагахме, че задачата ще се изпълни за два-три часа. Затова започнахме да се безпоим, когато изникне занъснаха. Завърнаха се към четири часа след обед.

Отидохме отново в дома на бившия фабрикант. На около половин метър дълбочина изкопахме кутия от акумулатор на мотор. В нея имаше повече от 50 различни златни монети — урски лири, френски наполеони, австрийски крайцери, пендори, пемдари и златни, кордонни

— Да, операцията по разкриване на незаконната търговия с злато продължи. Решихме да поканим на разпит Никола Енчин. Казахме, че много го е „страх“ в милицията.
Разпитът възложихме на един колеги, участвувал в обиса. Никола Енчин бързо призна,

След успеха в разобличаването на братята Енчини и зет им захем се да изземем златото и останалите фабриканти в града. Един от тях имаше направено солидно противовъздушно кристално. В него беше зацитиран повече от 250 лири и наполеони.
В продължение на няколко месеца внесохме в Народната банка повече от 10 килограма злато...

— Не, бившите фабриканти не мислеха още дълго.

Казват, че женитъ се гордѣли съ красотата си, а мъжетъ съ способнитъ си. За комуниститъ, обаче, най-големата имъ гордостъ е престъплението! Който не върва въ това заключение, нека да прочете тука приложенитъ извадки отъ статията на столичния журналистъ Константинъ Батковъ въ вестникъ "ПОГЛЕД" отъ 26 V 1969 година.

Батковъ се връща 25 години назадъ, когато масово се избираха невинни хора отъ озвѣрѣлитъ престъпници, пуснати отъ затворитъ. Когато се пишеха тайни наредби за бързо ликвидиране на завареното поколение и назначаването на върни на Москва служители — предварително обучени въ Съветския Съюзъ за готвенитъ престъпления.

"Да носишъ Партииния билетъ е голѣма гордостъ" — заяви наврѣмето Георги Димитровъ презъ новоизлюпенитъ офицерчета отъ първия випускъ на новото Военно училище, когато се изпращаха на работа въ Държавна Сигурностъ и Милицията.

Единъ отъ тогавашнитъ носители на "Партииния билетъ" и шефъ на Милицията, Веселинъ Георгиевъ съ гордостъ заявяваше, че ограбването на богатитъ и избиването на семейства имъ било гордостъ за Партията, понеже това били заграбени отъ "богаташитъ пари на народа".

Така, преди четвъртъ въкъ бѣхи избити надъ 100,000 души, обвинени само въ това, че поради способнитъ си бѣха успѣли да обезпечатъ семейства си за по-дълго време. Сега новитъ богаташи се гордѣятъ не съ способнитъ си, но съ Червенитъ си билети, лакирани съ кръвта на българския народъ.
Особено много гордостъ се прояви, следъ като привършиха раздѣлата помежду си на ограбеното, седнаха като стари пирати въ механата и започнаха да се хвалятъ съ престъпленията си отъ младини.

Така, журналиста Константинъ Батковъ признава въ увода на статията си, че дълго се ровилъ въ държавнитъ архиви въ Пловдивъ и София, ходилъ чакъ до музея въ Карлово да търси документи по заграбването на богатствата на Карловскитъ индустриалци, но всичко било унищожено отъ комуниститъ. Такива документи намѣрилъ, разбира се, въ Държавна Сигурностъ и Милицията, където се държатъ най-повѣрителнитъ документи, за да могатъ винаги да притиснатъ до стената всѣки тѣхенъ разкаялъ се колега — убиецъ.

Въ написаната статия четемъ, че народа масово се стекълъ на помощъ на ограбенитъ фабриканти и дори пуснали подписа за събиране пари и продукти за тѣхъ. Това накарало милиционеритъ да побѣснеятъ отъ гнѣвъ и като репресалии, започнали да правятъ безогледно обиски и грабежи. Така отъ фабриканта Енчинъ откраднаха нѣколко златни монети, които си подѣлили.

Стойността на 10-тѣхъ килограма злато, което комуниститъ съ убийства и тероръ откраднаха отъ Карловскитъ фабриканти едва би стигнало за две-три комунистически тунейдски делегации пратени на Западъ или за заплатата на нѣколко комунистически шпиончета.

Костадин БАТКОВ

ПО СЛУЧАЙ 25 ГОДИНИ ОТЪ РОБСТВОТО

БЪЛГАРСКАТА НАЦИОНАЛНА ЕМИГРАЦИЯ ПО ЦЪЛИЯ СВЪТЪ ПОЧЕТЕ ПАМЕТЪТА НА
ПАДНАЛИТЪ ВЪ БОРБАТА ЗА СВОБОДА И НА ЖЕРТВИТЪ НА КОМУНИСТИЧЕСКИЯТЪ
ТЕРОРЪ НА И СЛЕДЪ 9 СЕПТЕМВРИЙ 1944 ГОДИНА.

ТОЛИДО.

На 7 IX 1969 в препълнената църква съ богомолци в Българския Храмъ "Св. Георги", по инициативата на Б.Н.Ф. Негово Високопреосвещенство Епископъ Кирилъ, Глава на Свободната Православна Българска Църква отслужи панахида в паметъ на жертвитъ на комунизма, а също така и по случай 26 годишнината отъ кончината на царъ Борисъ III. Негово Високопреосвещенство произнесе високопатриотична речъ, в която между другото каза: "Безбожниятъ комунизъмъ не само че отне политическите права на българскиятъ народъ, но той го лиши и отъ найценното, което той имаше презъ вѣковетъ - отъ свѣтата му Църква. Дори турцитъ позволяваха на народа да се моли на своята си вѣра, което комуниститъ му отнеха... Царъ Борисъ III падна като войникъ на поста Си за свободата на своя народъ... Той е светецъ за насъ. Да бъдемъ благодарни Богу, че имаме Свободна Църква в тази свободна страна... да я пазимъ отъ посегателствата на врага".

НЮ ЙОРКЪ.

На 14 IX 1969 Б.Н.Ф. устрои тържествена панахида по случай 25 години отъ поробването на България и в паметъ на жертвитъ паднали за свободата, в Катедралния Православенъ Храмъ "Св. Владимиръ". Службата бѣ проведена отъ Митрополитъ Данилевичъ в съслужение на други свещеници. Присъствуваха многобройни членове на българската колония в града, а също и представители на американски организации начеео съ висшия сѣдия г. Матю Трой, а също и многобройни представители на братски намѣ поробени народи. Предъ олтаря стояха на постъ г. г. Яневски и Бакърджиевъ съ американското и българско знамена. Произнесоха слова по този случай Митрополитъ Данилевичъ и Д-ръ Иванъ Дочевъ. Следъ Божествената служба в църковния салонъ стана възпоменателно събрание, на което се поднесе жито, просфора и вино за Богъ да прости. Комисията по организиране на това тържество бѣ: г. г. К. Кондовъ, Д-ръ Н. Петровъ и Н. Стояновъ, както и семейство Никлови отъ Ню Джерси. Тържеството бѣ снето на филмъ отъ З. Христовъ.

ЧИКАГО.

На 7 IX 1969 клона на Б.Н.Ф. в града ни устрои панахида по случай 25 години отъ поробването на България в Катедралния Православенъ Храмъ "Св. Троица" масово посетена отъ българитъ в Чикаго и околността. Бѣ почетена паметъта на О'Бозе почившия нашъ Царъ-Обединителъ Борисъ III по случай 26 години отъ кончината му, а също и паметъта на всички наши сънародници, починали далече отъ Роденъ край. Следъ панахидата бѣ устроено събрание на което бѣ раздадено жито просфора и вино. Д-ръ Георги Паприковъ произнесе слово за значението на датата 9 септември, а също и за живота, дѣлото и кончината на царъ Борисъ III.

ЛОСЪ АНДЖЕЛЕСЪ.

На 7 IX 1969 се отслужи панахида в църквата "Св. Троица" по починъ на Градски Комитетъ, начеео съ представителъ на Б.Н.Ф. г. Матей Андреевъ, за падналитъ жертви отъ комунизма в България. Следъ завършването на службата о. Петъръ Грънчаровъ произнесе слово противъ безбожния болшевизъмъ, на когото станаха жертва между другитъ стотици хиляди и много стотици български народни свещеници и владици. В църковния салонъ се поднесе жито и просфора за Богъ до прости. Тамъ г. Матей Андреевъ каза високопатриотично слово по случай 25 години отъ поробването на България и скѣпитъ жертви дадени за свободата на Родината. Българската емиграция в града посети масово това общобългарско траурно възпоменателно тържество.

ТОРОНТО.

По случай 25-годишното комунистическо робство в България, тази година в Торонто се образува "Общо-български Комитет", който изнесе следните акции по този случай: отслужиха се Тържествени панахиди в двете български православни църкви "св. Георги" и "св. св. Кирил и Методий" на 7 септември 1969 при масово стечение на националната ни емиграция.

На 8 IX 1969 в 7:30 часа вечерта от името на Комитета се положи великолепен венец през паметника на "Незвания Войн" в памет на всички наши патриоти паднали в борба против тиранията и в защита на свободата. Повече от стотина български емигранти преклониха смирено глава и с едноминутно мълчание почетоха паметта на 100,000 наши сънародници, загинали от ножа на червените поробители или паднали в бой с врага.

Същата вечер, в салоните на един от най-големите хотели на града се състоя протестно събрание, което се откри в 8:30 часа при препълнен салон. Бъ изнесена сказка по случай 9 септември 1944 година, дата, в която комунистите и техните сътрудници, отечественофронтовците избиваха народа ни най-безмилостно. Каза се, как шепата български комунисти само с помощта на светската войска заграбиха властта и веднага започнаха масовото и систематично избиване най-напред на българската интелигенция.

Всички присъстващи издигнаха висок глас на протест против тиранията в България и дадохме обещание, че ще се борят с още по-голяма енергия за свободата на поробената ни Родина.

След това бяха прожестирани два филма: в първият се показва начина по който Съветския Съюз завладя една малка европейска държава, в другият се прожестираха домогванията на международния комунизъм за световна революция организирана в Съединените Шати и другите страни по света. Най-големият вестник в града помести изцяло резолюцията на Комитета, която се издаде специално по този случай, за да се обясни на канадското общество за нещастната участ която сполетя нашето старо отечество България. Тази резолюция също бѣ разпратена на много официални лица.

Българският Национален Фронт бѣ представен в този Комитет от председателя на Организацията Инж. Ангел Гиндерски.

БЪФАЛО.

На 7 IX 1969 клон на Б.Н.Ф. организира тържествена панахида по случай 25 години от поробването на България и избиването на 100,000 наши съотечественици от червените комунисти. Тържеството бе проведено от о. Стефан Джурич в Православния Храм "св. Стефан", който на края произнесе слово по този случай. Българската национална емиграция се бѣше масово събила на това общо-българско тържество. След това бѣ раздадено жито и вино и на братската трапеза произнесе патриотично слово по този случай председателя на Организацията в Бѣфало г. Мирко Гергов. Всички присъстващи след това отидоха на граба на голѣмия наш деятел Васил Динчев гдето положиха венец в неговата памет.

ДЕТРОЙТЪ.

Първата панахида в Съединените Шати в памет на погиналите наши братя в България от комунистите бѣ отслужена от свещеноиконом Георги Николов в Македоно-Българската църква "св. Климент Охридски" в Детройт през 1952 година. С това се даде началото на това общобългарско траурно тържество, като в резултат, тази година такива панахиди се провеждат по целия свят.

Спазвайки традицията на своята църква о. Николов и тази година проведе Божествена служба в памет на хилядите загинали наши братя от безбожния комунизъм. Почетният отец произнесе пред множество богомолци високопатриотично слово по този случай.

АКРОНЪ.

На 7 IX 1969 в Македоно-Българската Православна църква "св.Илия" бѣ отслужена Тържествена панахида по случай 25 години от поробването на България и избиването на 100,000 души българи от комунистите. Прочетена бѣ също заупокойна молитва и за погившия наш цар Борис III, загинал за спасението на народа Си. Следъ службата о.Борис Краевъ каза подходяше за случая слово.

ФОРТЪ УЕЙНЪ.

Както всѣка година, така и тази, в Македоно-Българската православна църква "св.Никола" бѣ отслужена на 7 IX 1969 година Божествена служба от о.Георги Недѣлковъ по случай 25 години от поробването на България от безбожния комунизъм. В словото си о.Недѣлковъ апелира за сплотеност в емиграция за запазване на нашата православна вѣра и българщината в тази свободна страна, срещу домогванията на комунистите, които протѣгатъ ръце и ктмѣ нашитѣ църкви в чужбина.

ИЪНГСТАУНЪ.

В паметъ на безбройнитѣ жертви дадени в България на 9 септемврий 1944 година и по случай 25 година от поробването на България, на 7 IX 1969 в Българо-Македонския православен храм "св.Духъ" бѣ отслужена Тържествена панахида от о.Кирилъ Антоновъ. Прочетена бѣ и заупокойна молитва за почившия наш цар Борис III, по случай 26 години от неговата кончина. Отецъ Кирилъ Антоновъ произнесе вдѣховенно слово по този случай, като подчерта традицията на нашитѣ православни свещеници в чужбина, които не преставатъ да напомнятъ на своитѣ енориаши за тежкото робство, което търпи днесъ нашия народъ и за садебата на нашата православна църква в Стария Край.

МЮНХЕНЪ, ГЕРМАНИЯ.

На 9 септемврий 1969 година по **почина** на специаленъ Инициативенъ Емигрантски Комитетъ бѣ отслужена Тържествена Божествена служба в Православния Катедраленъ храмъ на Салваторъ Плацъ. В изпълнената съ български емигранти църква Негово Високопреосвещенство Митрополитъ Александъръ Ловчи в съслужение съ други свещеници извърши панахидата. Между присѣтствуващитѣ лицаха представители на официалнитѣ германски власти и многобройни приятели на България от сроднитѣ намъ порбени страни: украинци, румънци, хървати, унгарци, бѣлоруси, литванци и пр.

Следъ службата Негово Високопреосвещенство произнесе високопатриотично слово, като подчерта похвалната инициатива на българската емиграция да тачи и споменава героитѣ паднали за свободата на Родината. Също обрисова жинота, дейността и кончината на незабравимия наш цар Борис III, който падна на поста Си, за да спаси народа Си от огънъ на войната. Митрополитъ Ловчи е бившъ игуменъ на Бачковския манастиръ и за него България е мила и скѣпа като истинска Родина.

Следъ него, от страна на българската политическа емиграция дѣржа слово емигранта Михайлъ Балсамовъ, живъ свидетелъ на събитията през септемврий 1944 година. Като защитникъ на подсѣдимитѣ регенти, министри и народни представители предъ т.н. "Народенъ Съдъ" г.Балсамовъ, съ рискъ на живота си се е опитвалъ да спаси живота на невинитѣ жертви на кървавия болшевиизъмъ през това време. Споредъ неговитѣ автентични данни за масовъ тероръ в България били избити надъ 100,000 души. Това именно, изнесе в своята речъ г.Балсамовъ като неговата вдѣховена речъ за геройствата на българскитѣ патриоти в най-тежитѣ дни на нашето Отечество, както и покѣртителнитѣ думи описващи последнитѣ дни на цвѣта на нашиятъ народъ, загинали на "Кървавия Четвъртъкъ" разплачаха присѣтствуващитѣ в църквата.

Емигрантскиятъ Инициативенъ Комитетъ бѣ отлично организиралъ тази общобългарска инициатива, която вдѣхна още по-вече надежда за скорошното освобождение на поробената ни Родина.

ФРАНКФУРТЪ, ГЕРМАНИЯ.

На 7 IX 1969 година по инициативата на клона на Българския Национален Фронтъ заедно с емигрантската организация "Царь Симеонъ II", както всъка година, така и тази се отслужи Тържествена панахида по случай 25 годна от поробването на България и избиването на 100,000 българи от комунистите.

Панахидата бѣ проведена от о.графъ Игнатиевъ, внукъ на великиятъ нашъ приятелъ отъ Освобождението, въ руския православенъ храмъ. Въ изпълнения сѣ емигранти храмъ, дошли не само отъ града но и отъ близките градове, като: Висбаденъ, Майнцъ, Гермесхаймъ, Хайделбергъ, личеха представители на сродни намъ братски народи, и представители на германските официални власти.

Отецъ графъ Игнатиевъ прочете заупокойна молитва и за починшия нашъ царъ Борисъ III Обединителъ по случай 26 години отъ кончината Му. Следъ панахидата председателя на Българското Войнство въ Изгнание Д-ръ Иванъ М. Банковски, майоръ отъ Г.Ш.каза подходяще за случая слово, като обрисова тежкото положение на България подъ игото на кървавия болшевизъмъ. Мѣстните вестници и радио оповестиха за това общобългарско емигрантско събитие. За организирането на тази инициатива подпомогна много отличната българска патриотка г-жа Мария Вагнеръ.

АРНИМЪ, ХОЛАНДИЯ.

По инициативата на представителя на Българския Национален Фронтъ въ Холандия г.П.Цанковъ, на 7 IX 1969 година въ градъ Арнимъ се състоя Тържествена панахида въ руския православенъ храмъ "св.Богородица". Малкото български емигранти въ Холандия бѣха дошли отъ разните краища на страната, за да отдадатъ почитъ къмъ нашите братя, зегинали отъ кървавите болшевици. Когато рускиятъ свещеникъ, стѣ той емигрантъ отъ много години, държа вдъхновено слово за случая, всички присъстващи, българи и руси, се разплакаха, споняй-ки си нещастните тѣхни Родини, пѣшкаши днесъ подъ робство.

Инициативата на г.Цанковъ, да организира подобно тържествоза отдаване почитъ къмъ паметта на падналите наши братя за свободата заслужава нашата най висока адмирация и благодарностъ.

СТОКХОЛМЪ, ШВЕЦИЯ.

По случай 25 години отъ поробването на България отъ комунистите, клона на Б.Н.Ф.въ Скандинавските страни устрои на 7 IX 1969 година въ църквата "св.София" въ Стокхолмъ Тържествена панахида въ паметъ на падналите за свобода наши братя и за жертвите на червения тероръ. Панахидата бѣ масово посетена отъ българската емиграция, а също и отъ представители на братски намъ порбени народи: хървати, унгарци, румънци и др. Личеха между присъстващите и много шведски гости. По този случай произнесе подходяще слово секретаря на Организацията г.Димитровъ, а следъ него държа вдъхновена сречъ председателя на Б.Н.Ф. за Скандинавските Държави г.Никола Атанасовъ.

БУЕНОСЪ АЙРЕСЪ, АРЖЕНТИНА.

На 7 IX 1969 въ руската православна църква, клона на Б.Н.Ф.устрои панахида въ паметъ на жертвите на комунистическия тероръ и по случай 25 година отъ поробването на България. Вдъхновена речъ държа следъ панахидата председателя на клона на Б.Н.Ф. въ Аржентина г.Спасъ Георгиевъ.

САНТА КРУСЪ, БОЛИВИЯ.

На 7 IX 1969 по инициативата на представителя на Б.Н.Ф. за Боливия г.Илия М.Караивановъ бѣ устроена панахида послучай 25 години отъ поробването на България. Присъстваха много наши емигранти и официални лица. Подходяще слово бѣ казано отъ г.Караивановъ следъ Божествената служба.

ЦАРИГРАДЪ, ТУРЦИЯ.

На 7 IX 1969 година въ една православна църква бѣ отслужена Тържествена панахида по случай 25 година отъ поробването на България при стечение на много емигранти и българи отъ града. Вдъхновено слово по този случай бѣ казано отъ нашиятъ представителъ г.Стефанъ Кашевъ.

НАГРАДИ СЪ ОРДЕНА НА
БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕН ФРОНТЪ

"БОРБА ЗА СВОБОДАТА НА БЪЛГАРИЯ"

По решение на Канцлерството на Ордена "БОРБА ЗА СВОБОДАТА НА БЪЛГАРИЯ" в деня преди поробването на България, 8 септември, с радост и гордост Отличието се поднася на следните многозаслужили в борбата против комунизма наши приятели:

БРОНЗОВЪ ОРДЕНЪ

Д-РЪ АНТОНИ БОНИФАЧИЧЪ, Чикаго. Председател на Хърватската Национална емиграция в Съединените Шати. Активен борец против комунизма и отличен приятел на Българския народ. Сътрудник на БОРБА.

ВАЛТЕРЪ КОЛАКСЪ, Чикаго. Председател на Германо-Американския Конгрес в Съединените Шати. Взел участие в борбата против комунизма с оръжие в ръка. Автор на много статии против поробителите на нашите страни. Най-добър приятел на Българския народ и на Българския Национален Фронтъ.

ИНЖ. ВИКТОРСЪ ВИКСИНСЪ, Чикаго. Председател на Латвийския Национален Конгрес в Съединените Шати, на "Седмицата на Поробените Народи" и на Чикаговския клон на "Антиболшевишкия Блок на Народите". Дългогодишен борец против комунизма и приятел на Българския поробен народъ.

УЛАНА ЦЕЛЕВИЧЪ, Чикаго. Председателка на Украинските Жени в Съединените Шати, активна деятелка в много антикомунистически организации, отлична приятелка на Българския народ и на нашата организация за повече от 15 години. Ратничка за свободата на поробените народи всевъвтъски мащабъ.

ИЗВАДКИ ОТЪ БЛАГОДАРСТВЕНИ ПИСМА ИЗПРАТЕНИ ДО КАНЦЛЕРСТВОТО ОТЪ
НОСИТЕЛИТЕ НА ОРДЕНА "БОРБА ЗА СВОБОДАТА НА БЪЛГАРИЯ"

Д-ръ Антони Бонифачичъ: с гордост приемамъ това високо отличие отъ нашите братя българи, с които хърватският народъ е дѣлилъ лоши и добри дни за повече отъ 10 вѣка... днесъ отново сме заедно в общата борба противъ общия врагъ на нашите народи - комунизма...

Валтеръ Колаксъ: сърдечно благодаря на Е.Н.Ф. за това високо отличие... нашите бащи запечатаха с кръвъ дружбата между нашите два народа, сега синовете сѣ рамо до рамо пакъ заедно в борбата имъ за свобода...

Инж. Викторсъ Виксинсъ: в парадите в "Седмицата на Поробените Народи" представителите на 28 народа маршируватъ заедно, така, както единъ день ще маршируватъ къмъ освободените си Родини... Този Орденъ е даденъ на всички тѣзи бойци противъ поробителите в моето лице като тѣхенъ председател.

Улана Целевичъ: вие, българите дадохте намъ, вѣрата Христова, писмото и литературата, вѣ замѣна на това ние ви даваме нашата братска дружба, в миръ и бой за свободата на вашата прекрасна Родина... да живѣе България! Благодаря отъ все сърце за това братско отличие...

НЮ ЙОРКЪ. ОТПРАЗДНУВАНЕ СЕДМИЦАТА НА ПОРОБЕНИТЪ НАРОДИ.

Откриването на тази голѣма антикомунистическа манифестация стана на 13 юлий 1969 година съ грамаденъ парадъ, организиранъ отъ Антиболшевишкия Блокъ на Народитѣ, чийто председателъ е Д-ръ Иванъ Дочевъ. Хиляди и хиляди членове на поробенитѣ народи, начело съ знамената сии съ много национални носии маршируваха по най главната улица на Ню Йоркъ. Американскитѣ ветерани взеха най-дейно участие, като съ това изказаха симпатиити си къмъ поробенитѣ народи. България бѣ представена отъ една внушителна група отъ наши членове, на чело на която се вѣеше българското знаме носено отъ Петъръ Николовъ. Следъ Божествената служба на открито въ Централния Паркъ на града, стана голѣмо публично събрание, на което главенъ говорителъ бѣ Проф. Ярославъ Стецко бившъ Министъръ-Председателъ на свободна Украйна, сега свѣтовенъ председателъ на А.Б.Н. дошелъ нарочно отъ Европа за тази целъ. Следъ това събрание се състо братски обѣдъ въ хотелъ Комодоръ, където присѣдствуваха водачитѣ на националнитѣ групи и мнозина участвуващи въ тържеството. Говорители бѣха проф. Стецко и Д-ръ Иванъ Дочевъ. Всички телевизионни станции, радиото и пресата дадоха най-широки информации за тѣзи тържества. Събранието гласува резолюция, въ която се иска отъ президента Никсонъ по активна намеса въ борбата на поробенитѣ народи противъ комунизъма. Цѣлото тържество бѣ снето на филмъ отъ нашиятъ членъ Здравко Христовъ ище се разпрати поклоноветѣ въ скоро бѣдаше.

ЧИКАГО. Седмицата на Поробенитѣ народи мина при голѣма тържественостъ на 7 юлий 1969 година. Въпреки много лошото време манифестацията се състоя на най-главната улица въ Чикаго, окичена съ знаманата на всички поробени народи. На тържественія банкетъ въ хотелъ Хилтонъ главенъ говорителъ бѣ проф. Ярославъ Стецко и Инж. Викторъ Висникъ. Взе се резолюция за активизиране дейността противъ поробителитѣ на нашитѣ народи. Чикаговския клонъ на Организацията е издалъ по този случай единъ Възпоменателенъ Медалъ съ образа на президентъ Айзенхауеръ, който учреди тази седмица. Този медалъ бѣ даденъ на видни борци противъ комунизъма по цѣлия свѣтъ.

БЪФАЛО. Седмицата на Поробенитѣ Народи, както всѣка година, така и тази се състоя на 13 юлий 1969 година. На голѣмата манифестация България бѣ представена отъ внушителна група, начело съ председателя ни г. Миро Герговъ. На банкетъ единъ отъ говорителитѣ бѣ сжщо г. Герговъ, който каза високо патриотично слово и даде внушение за взимене на резолюция противъ поробителитѣ на нашитѣ народи.

СКРЪБНИ ВЕСТИ.

На 2 септемврий 1969 година почина въ Ню Йоркъ видниятъ български емигрантъ

БЕРЧЪ ТОМАЯНЪ

Покойниятъ бѣ индустриалець отъ Панагюрище от миналото, виденъ членъ на Армено-Българската колония въ Ню Йоркъ, идеенъ приятелъ и сътрудникъ на Б.Н.Ф. Националната ни емиграция загуби още единъ достоенъ свой представителъ въ чужбина. Богъ до го прости.

На 7 септемврий 1969 година почина въ Чикаго на 77 годишна възраст

ВАЧО МУХЛОВЪ

отъ Лясковецъ, емигрантъ отъ 1963 година. Честенъ и достоенъ представителъ на по-старото поколение отъ национална България. Богъ да го прости.